

Št. 109

**JUNIJ
2015**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI TULICE

Odgovorna in izvršna urednica:

Mirjam Gostinčar

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolić

Sodelavci uredništva:

Tomaž Golob, Gregor B. Hann, Jakob Harisch, Jurij Kunaver,

Barbara Jozelj, Žiga Novak, Senko Juričič, Nina Stepanovič

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Nik Knez - posthumno, Janez Kompare, Laura Ličer,

Damjan Majkič, Lea Artist Mihalič, Severa, Tjaša Žurga Žabkar

Fotografiji na ovitku:

Nada Žgank

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Mestna občina
Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA DELO, DRUŽINO,
SOCIALNE ZADEVE IN ENAKE MOŽNOSTI

Uvodnik:

ZLATA SVOBODA?

foto: osebni arhiv

Bolj ko se povečuje neenakost med ljudmi in bolj neizprosna kot je ekonomska situacija v državi, bolj se v javnosti krepi pogled, da so si revni izbrali svoj način življenja, da se brezdomni svobodno odločajo za brezdomstvo. Ko pri nas brezdomstva skorajda nismo poznali, na tak pogled nisem nikoli naletela. Potem pa se je obseg brezdomstva postopoma večal in skladno z večanjem njegovega obsega sem to trditev slišala vse pogostejše. Kot da bi skupaj s krizo iz držav z daljšo tradicijo neoliberalizma uvozili tudi ideologijo njenega opravičevanja, torej individualizem, pojmovanje, da je »vsak svoje sreče kovač« in da to, v kakšni družbeni ureditvi živimo, ne igra nobene vloge.

Pri brezdomstvu zares ni ničesar svobodnega. To je izjemno neugodna življenjska situacija, ki tistim, ki jo morajo izkušati, prinaša več omejitev in odvisnosti kot ostali populaciji. Če samo pogledamo manevrski prostor, kjer se posameznik lahko giblje, je ali spi, postane jasno, da ne imeti doma ne more predstavljati luksuza, razen če je luksuz biti prepuščen na milost in nemilost različnim lastnikom takih in drugačnih prostorov, ki te lahko s prostora, ki ga pojmujejo za svojega, z vso pravico brčnejajo. In to tudi počnejo: Vse več prostorov je privatiziranih in varovanih, vse manj prostih in svobodno dostopnih komur koli. Beseda svoboda zveni luksuzno, pri tem, da te brcajo zdaj v eno, zdaj v drugo smer, pa ne vidim prav nič luksuznega.

Seveda pa ljudje svoja življenja, posebej za nazaj, radi pojasnjujemo, kot da smo vsak korak izbrali sami in to svobodno. Kar je s subjektivnega vidika tudi res, vseeno pa paleta možnosti, med katerimi lahko izbiramo, nikakor ni enako široka pri nekom ekonomsko in socialno privilegiranem ali pa nekom, ki se morda že rodi staršem, ki nimajo varnega doma, so zadolženi in brez varne zaposlitve.

Zdi pa se, da je javnosti lažje verjeti, da se ljudje svobodno odločajo za življenje v revščini, kot pa sprediti, da jih v revščino in brezdomstvo peha sistem, ki ga s prikimavanjem ali zgolj tako, da ne rečemo ničesar, vsak dan znova legitimiramo. Od tega, kako definiramo nek problem, je odvisno, kako se ga bomo lotili reševati. Če trdimo, da so ljudje svobodno izbrali brezdomstvo, iz tega potem sledi, da skupnost pri tem nima nič. Kar so svobodno izbrali, naj tudi svobodno zamenjajo z drugo možnostjo in se torej svobodno odločijo, da bodo odslej živeli drugače. Skupnost si tako umije roke in čaka, da se bodo revni in izključeni svobodno odločili za spremembe. Lepo bi bilo, če bi zadeve delovale tako, a v prepletu kompleksnih odnosov moči in medsebojne povezanosti stvari žal niso tako preproste. In revni, izključeni ter brezdomni se žal ne morejo svobodno odločiti za spremembe, kjer imajo na eni strani nakopičene težave in na drugi nimajo nobenih legitimnih poti, kako bi te težave reševali.

V resnici pa skupnost lahko avtonomijo ljudi pri njihovem odločanju še kako poveča, vendar ne z obtožbami in individualiziranjem odgovornosti. Kako torej? Odpis dolgov najrevnejšim bi vsekakor lahko povečal njihov manevrski prostor odločanja. Nov javni fond dostopnih stanovanj še toliko bolj. Kaj šele dostopne in varne zaposlitve! Ukrepov, ki bi povečali avtonomijo brezdomnih, je cela vrsta in so znani ter marsikje preizkušeni delujoči. Vse, kar potrebujemo, je politična volja, da jih uresničimo tudi pri nas. Politično voljo pa lahko sprožimo ljudje z zahtevami po bivanju v egalitarni in pravični družbi.

Špela Razpotnik

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 5 NEVID(E)NA LUBLANA
- 6 LIKOVNA STRAN
- 8 KRIŽARJEVA KOLUMNA
- 9 TATU ZGODBA
- 10 SLIŠANJE GLASOV
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 NEVID(E)NA LUBLANA S ŠTUDENTI
ČLOVEKOSLOVJA
- 17 SOL IN KOPER
- 18 ULIČNI GLASBENIKI - INTERVJU
- 19 ZGODBA O ...
- 20 pOdpiram - NOVA RUBRIKA
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 24 IZZA REŠETK
- 25 EHO IZ TOTEGA KONCA
- 25 LJUDSKA KUHNA
- 26 SMS-KOMENTARNICA
- 27 MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILO

To sem jaz:

PETR BOLJEŠIK

foto: MG

Sem Petr, prihajam iz Češke. V Sloveniji sem živel v dveh kosih; najprej tri leta in pol, ko sem še imel službo. Potem sem se vrnil nazaj na Češko, kjer se nama je s punco rodil otrok. Kmalu sva se razšla, verjetno zaradi drugačnih življenjskih ciljev. Jaz sem ponovno prišel v Slovenijo in ostal tukaj. Mogoče me bo kdaj spet zaneslo domov.

V Sloveniji mi je kar všeč, ljudje so bolj sproščeni in vsaj na videz prijazni. Sedaj sem na cesti, prenočišče sem si našel v zavetišču za brezdomce na Poljanski, kjer se lahko tudi stuširam, obrijem in, kar je najpomembneje, naspim. Preživljam se s prodajo časopisa Kralji ulice in s tem denarjem nekako shajam čez mesec. Veliko raje prodajam časopis, kot pa počnem »pizdarije« na cesti.

Želim si, da bi ljudje bolj pomagali brezdomcem in da nas ne bi metali v isti koš, saj jih je veliko med nami, ki so tudi izobraženi. Nikomur ne privoščim takšnega življenja, saj je biti brezdomec velikokrat izjemno kruto. Moje želje in pričakovanja so skromna, želim si le sobo, službo, da bi se lahko dostojno preživljal in spal pod lastno streho, ki mi je ne bi bilo treba deliti z nikomer.

NIKOMUR NE PRIVOŠČIM TAKŠNEGA ŽIVLJENJA, SAJ JE BITI BREZDOMEČ VELIKOKRAT IZJEMNO KRUTO.

MOŠKI ŽENSKI

PUNČICA MOJEGA OČESA,
ZEMLJA MOJEGA DREVEŠA,
ZIBELKA MOJEGA TELES
IN NAJPOMEMBNEJŠE:
ČUVAJKA MOJEGA UŠESA!

TAKO TE LJUBIM, KO NISI TEČNA,
TAKO VESEL SEM, KO LJUBEZEN IZGLEDA VEČNA,
IN TAKO RAD BI, DA SI OB MENI SREČNA!

VEŠ, TRENUTNO SITUACIJA JE TEŽKA,
VENDAR SE TUDI V NAJSLAJŠEM SADJU NAJDE PEŠKA!

TOMISLAV GRUDEN - GTS (POSTHUMNO)

Možnosti

Rada imam
lepe stvari,
tople objeme
in možnosti.

Ošiljene svinčnike,
flumastre
in prazen papir,
ki čaka.

Neda Tuma

Pustne sanje

In mir na dlani,
ko izveš, da so vse
čarovnice izmišljene.

Karmiss

ZGODBE PRETEKLIH DNI
ŠUŠTE V KROŠNJAH DREVES,
MRAVLJE PREVAJAJO V RAZUMLJIV JEZIK
NEIZPROSNO TIKTAKANJE ČASA,
UREZUJEJO STRAH V ILUZIJE,
SVITANJA V VEČERE,
RDEČO V MODRO,
ŽIVLJENJE V MODROST,
LJUBEZEN V VEČNOST.

ZDRAVKO KOKANOVIĆ

Kam naj grem?
Kam naj se obrnem?
Kam drugam kot k Bogu,
ki ga nisem vreden.
Ampak to bo določil ON!
Sina so mu ubili in mučili,
ON me razume.

Kavica

NEVID(E)NA LUBLANA - SEDMERICA MLADIH

Ta skupina sedmih mladih, vseh različnih, mi je pa dala vetra. Toliko zanimanja in vprašanj, da nam je absolutno zmanjkalo časa. Včasih sem od obilice vprašanj kar pozabila na svojo osebno noto. Nedelja. Kam naj se da brezdomec v nedeljo, kje tiči, bo deževalo, bomo mokri? Edino naša ljudska kuhinja obratuje, ki zvesto hrani lačna usta. V Rogu je vse upočasnjeno, ja seveda, saj je nedelja, ampak da bomo pa Černija srečali, kontrabasista, bi pa najmanj pričakovala. Da se bo pa njegova visokost dovolila celo fotografirati, pa še manj. Nikoli ne bom pozabila njegovega čudovitega improviziranja z različnimi glasbeniki, celo operno pevko Rebeko Radovan, moje spoštovanje. Kako se človek počuti kot podnajemnik, neprijavljen, večno samo v sobici s skupno kopalnico, straniščem? Problem stanovanja, ki je večen. In potem se mi je posvetilo, da jim bo vse to najbolje ponazoril film Tesna koža. Poti brezdomstva, problem prijave, izgube bivališča, izpad dohodka, bolezen, alkohol in mamila, kratka zgodba Cukrarne, delovanje društva Kralji ulice, Vincencijeva zveza, problem ločitve od partnerja in stanovanjski problem, možnosti pridobitve stanovanja, kjer smo ugotovili, da obstajajo možnosti najema stanovanja z možnostjo kasnejšega odkupa, kjer se najemnina kasneje vsteeje v kupnino, mirovanje kredita ob izgubi službe, zmanjšanje obroka, možnosti pridobitve neprofitnega stanovanja. Da podobnih ponudb trga v preteklosti ni bilo, ali kredit ali najem, nezmožnost odplačevanja kredita je bil takojšnji prevzem kredita s strani zavarovalnice, posledično obrestno obrestni račun, katerega nisi mogel v bistvu nikoli poplačati. Po pojavu krize, no, malo očitnejše krize, so se vzpostavili tudi različni, novi instrumenti finančne politike in same ponudbe, ki je svojo dejavnost morala popestriti s ponudbo kreditov, posojil, leasingov, pri čemer so upoštevani tudi določeni dejavniki, na katere oseba sama ne more vplivati. To pa so: izguba službe zaradi stečaja podjetja, bolezen, smrt, naravne nesreče, in so se banke, zavarovalnice bolj približale ljudem, da le-ti niso takoj podvrženi totalnemu bankrotu zaradi tovrstnih dejavnikov, ki so pa v bistvu čisto vsakdanji pojav. Finančni trg je postal bolj fleksibilen. Zato svetujem mladim, da si nekako orišejo svoj načrt doma, kje, kako, zakaj in kakšne imajo možnosti bivališča, kako si predstavljajo dom. Človek dojema svoj dom drugače skozi svoje odraščanje, s starostjo pa si želiš predvsem lastne školjke, kopalnice in ne jutranjega *drena* na stranišču. Živita skupaj? Kakšna bosta, ko se mogoče ne bosta razumela? Za svoj jaz mora iti vsak posameznik skozi svojo fazo odraščanja v svojem domu, kjer gradi svoja pravila in osvaja nove normative, načela.

Vsakemu od nas pomeni na koncu več kot le telesno bližino in ravno to, na hitro ustvarjanje doma dveh, se ponavadi izteče v nezreli ločitvi, kjer vedno izvisi en. Pa naj gre za najem, nakup, neprofitno stanovanje, gradnjo pod streho partnerjevega očeta ali karkoli drugega. In ta en, ki je izvisel, ali v primarni družini, na kmetiji, v svoji novo nastali družini, tava sam, izgubljen in ponavadi zapuščen s strani vseh.

Hvala vam, sedmerica mladih, za izredno dinamično popotovanje, v katerim smo se razkrivali eden drugemu, odkrivali preteklost moje generacije, napake sistema tedaj in zdaj, ujetost posameznika v družbeni ustroj in zakone. Po teh lahko pozabljeno tava, po labirintih iskanja pravic, možnosti preživetja. Instrumenti finančne politike počasneje dohajajo spremembe v družbi sami, spremembe samega trga, kar ponavadi pripelje do množice oseb, ki izvisijo. Naloga ponudnikov na strani financ ni več prepočasi slediti tem spremembam, ampak biti del sprememb aktivno, ne na način, da bomo zgolj s tožbami rešili ljudi nezmožnosti plačevanja. Katere vmesne možnosti nekomu ponuditi, da ne potone, temveč da tako uporabnik kot sam ponudnik financ rasteta skupaj s trgom sprememb. To posledično pomeni družbeno rast. Družba raste z rešitvami, ne s totalnim ubožanjem posameznika, ki nehoti postane tudi neaktivni člen družbe, označen kot propadli podjetnik, propadli študent, propadli mož, žena, dolgotrajno brezposelni, skratka nevtralizirani, neaktivni, izgubljeni člen. Ko se zaveš, da je vrednost same deke veliko višja, kot bi si mislil, takrat spoznaš resnične kazalnike samega trga, same družbe, ki je dejansko ena velika tržnica, kjer brez komunikacije preprosto ne gre. Kako naj jaz vem, da jih okoli Ljubljane živi toliko in toliko po raznih lopah, kako? Morda jih slučajno odkrijem, ko zgrešim pot in naletim na naselje. Sami se ne bodo razkrili, ker jih je strah posledic. Koliko od teh nima strahu, sramu, da bi stopili pred vas in enostavno rekli: »Ne vem, kako naj se rešim, kje naj začnem?« Malo ali skoraj nič. Družba nikoli ni pomislila na ekonomski, pozabljeni kazalec gospodarske rasti, kazalec neprešteti, nevidnih, njihovo vključevanje na trg storitev, katerega pa roboti res ne morejo prevzeti. To je pogovoriti se, držati se za roko, slišati, prinesiti kosilo, plačati račune na pošti in še in še. Izhod iz krize je ravno vključevanje teh nevidnih, propadlih, prestrašenih, izgnanih beguncev, invalidov, nezaželenih, pozabljenih.

Anastasia Om

PRI NAS IMAMO VELIKO ČEBEL. PA TROTOV TUDI.

LIKOVNA SKUPINA KRALJEV ULICE IN LAURA LIČER

V dnevnem centru Kraljev ulice na Pražakovi ulici v Ljubljani sta dve steni, na katerih visijo risbe in slike, ki se kar naprej menjajo. Tam so že vsele Danilove, Marjanove, Zvezdine, Davidove, Davorjeve, Arnetove, Marijine in druge slike. Med njimi pogosto visi tudi kakšna Laurina slika. Laura je mentorica, ali – morda bi bilo bolje reči – duša likovne skupine ali delavnice za likovno ustvarjanje, ki na Kraljih poteka približno enkrat tedensko, vendar ob različnih dnevih, saj je Laurina služba taka, da dela ob različnih časih. Zato Laura vsak teden sproti sporoči, kdaj bo imela čas, potem pa tisti, ki delajo v dnevnem centru (temu rečemo tudi »za šankom«), povedo vsem, ki obiskujejo likovno delavnico, kateri dan bo skupina delala. Delo poteka v sobi, ki ji rečemo sejna soba, ker služi tudi sestankom, individualnim pogovorom, včasih tudi druženju in celo kakemu krajšemu otroškemu varstvu. V sejni sobi je nekaj omar, polnih izdelkov likovne skupine, risbe, slikarska platna in pobarvani stekleni lončki pa so odloženi in čakajo na svoje ustvarjalce tudi na okenskih policah, na vrhu omar in na policah v kotu. Z Lauro sva bila dogovorjena za intervju na Kraljih eno uro pred začetkom likovne delavnice. Stopila sva v sejno sobo in vključila snemalnik zvoka.

Bojan: Laura, kako se je zgodilo, da si prišla na Kralje, kako se je začelo tvoje sodelovanje s Kralji?

Laura: Mislim, da se je sodelovanje začelo leta 2010, ko sem na internetu našla poziv slikarjem in brezdomnim, da se udeležijo delavnice likovnega ustvarjanja, ki bo potekala v ljubljanskem živalskem vrtu. Slike, ki bi tam nastale, naj bi bile potem razstavljene v živalskem vrtu, nato na dražbi prodane, izkupiček pa bi šel Kraljem ulice. Meni se je zdel to dober izziv, ker sem ravno takrat začela s svojim likovnim ustvarjanjem in nisem imela stika z nikomer, ki bi delal kaj podobnega, tako da me je ta poziv dvojno pritegnil. Po eni strani me je zanimalo, kdo so Kralji ulice, če pa bi zraven še slikali, bi mi bilo to še bolj zanimivo. Potem smo se tam dobili in se takoj ujeli. Slikali smo v ZOO, se zraven pogovarjali in se prepustili navdihi. Potem so mi udeleženci sami rekli, naj še kaj pridem na Kralje. Takrat nisem imela službe, časa pa veliko. Tako smo se začeli dobivati na društvu, najprej enkrat tedensko, potem dvakrat tedensko, tako da je bil v letih 2011/2012 višek naših dejavnosti. To je bilo za vse nekaj novega, zelo smo bili aktivni, tudi veliko razstav smo imeli. Potem sem dobila službo in zdaj časovno kombiniram službo, svoje ustvarjanje in delavnico. Žal je razlika, če nista vsak teden določena isti dan in ura, vendar vseeno uspevamo nadaljevati z delom, trenutno smo dogovorjeni za dve razstavi, na Fakulteti za socialno delo in na Vranskem. Bilo pa bi dobro, če bi uspeli spet delati s takim zagonom, kot smo pred tremi leti, ker je bilo takrat zares intenzivno.

Kako poteka delo v vaši delavnici? Kako pride do tega, da v tej sobi vse naokrog vidim tako lepe slike in izdelke? Kaj se zgodi na vaši delavnici?

Skoraj vsak, ki pride na delavnico, ima predpostavko, da ne zna risati. Reče, da je nazadnje risal v osnovni šoli in da ne bi risal. Mnogi samo sedijo pri mizi in gledajo, a čez nekaj časa vsak pokaže svoj stil, svoj način. Ta je najbližji načinu ki je posamezniku pisan na kožo, in kot najbolje zna. Potem gre tako naprej. Prej ali slej naredi take slike, kot si jih je zamislil ali zamislila. Po moji izkušnji se najbolje izteče, če udeleženci začnejo spontano in po svoje narišejo, kar jim je pač všeč. Tako nastajajo naša dela. Tako je na primer eden od udeležencev

mnogokrat prihajal, sedel za mizo in gledal, nato je začel na internetu iskati različne oblike in vzorce in nato začel risati svoje mandale. Zdaj mu gre zares dobro, obvlada geometrijo in uživa v risanju. Vsak, ki ima vsaj malo veselja, najde svoj stil in tisto, kar ga veseli. Zato delamo z različnimi tehnikami, ampak na način, da damo vse na mizo in vsak izbere svoje. Imamo nekoga, ki rad dela stripe. Zadnjič nas je večina delala poslikave steklenih kozarčkov, ki jih zdaj vidiš tam na okenskih policah, in nekatere od njih je treba še dokončati.

Sliši se enostavno in mene kar vleče, da bi se vam pridružil. Ti si tudi ustvarjalka, ne samo mentorica. Na internetu sem našel veliko tvojih slik, največ na tvoji domači strani, pa tudi nekaj intervjujev s teboj. Veliko si razstavljala, vedno več delaš kot ilustratorica. Prej si rekla, da si se z likovnim ustvarjanjem začela ukvarjati pred nekaj leti, približno ob istem času, ko si začela z likovno delavnico na Kraljih. Kako intenzivno pa je to tvoje likovno ustvarjanje, recimo časovno, in ali si želiš, da bi lahko bil to tvoj osnovni poklic oz. delo? Vsak dan rišem povprečno kake štiri ure, včasih čez dan, včasih ponoči, čez vikende malo več. Če se le da, pa vsak dan vsaj malo. Drugače je resno slikanje zelo osamljeno delo, rišeš pač sam s sabo, izoliran. V službi imam veliko stikov z ljudmi in jasno postavljene naloge. Moje slike nastajajo sproti. Ko začnem risati, še ne vem, kaj bo nastalo. Pri tem sem kar malo »v oblakih«, tako da si trenutno ne predstavljam, da bi počela samo to. Ne vem, kako bo v prihodnje, trenutno mi pa kar ustreza, da kombiniram zaposlitev in slikanje.

Tematiko svojih slik si označila kot Bitjastovzorčasti svet, verjetno najbolj obsežna pa je tvoja mačja kolekcija. V zvezi s temi slikami imam za konec še tri vprašanja. Kakšnega spola so bitja na tvojih slikah, na primer mačka?

Glede spola: Večinoma slikam basenska bitja, torej nekatere mešanice živali in izmišljenih stvorov, preko katerih upodabljam tudi človeka. Tako imenovani »človečki« pa so edini, kjer je jasno izražen spol. Mačka je večinoma ženska, to sem nekako jaz oziroma kdor koli se najde v vlogi opazovalca. **Zakaj pa mačka nima ust? Ali je nema? Si želi kaj spremeniti?** Ker opazuje. Ust ne potrebuje, ker se ne izraža preko besed. Z očmi opazuje, a se tudi izraža s pogledom in s podobami. Torej drugače gleda na svet in se tudi drugače izraža, komunicira ..., a v resnici je pri veliki večini slik prisotno predvsem opazovanje, bolj kot da bi hotela kaj storiti ali spremeniti. Ta lik sem prvič videla na nekem francoskem plakatu iz 19. stoletja, predelala sem ga po svoje in zdaj je tu. Mislim, da imajo tudi ostala Bitja podobne lastnosti, tudi če imajo narisana usta.

Ali na tvojih slikah najdemo samo lepe ali tudi grde stvari, zlo, nasilje, grozo?

Tudi te stvari so na slikah, ampak so sprejete in prikazane na drugačen način. Na simbolni način. Teh stvari ne prikazujem z izbiro tematike slik, ampak preko barv in kontrastov. Bistvo mojih slik pa le je v živopisnosti, v pozitivnih stvareh ter optimizmu.

Laura, hvala ti za pogovor. Bralcem pa predlagamo, da si ogledajo kako od naslednjih razstav likovne skupine Kraljev ulice.

Intervju pripravil Bojan Dekleva

Laura dicer

PADANJE, 3.DEL

08
KRALJI
ULICE

»Sadeži, ki jih je želela tvoja duša, so izginili, ves sijaj in ves blesk je odpadel od tebe in nikoli več ga ne bodo našli.« (Raz 18,14) Če ste brali prejšnji del Padanja, veste, da sem doma zaslišal top zvok, bilo je, kakor da bi nekaj padlo. In res, ko sem vstopil v kopalnico, sem svojega kolega našel ležati v kadi. Po celi noči maratonskega udejstvovanja ga je mešanica kokaina in heroina spravila na kolena. Takoj mi je bilo jasno, da njegovo življenje visi na nitki. Naj vam pojasnim. Prekomeren odmerek kokaina, použit intravenozno, je precej bolj nevaren od predoziranja s heroinom. V trenutku ti lahko odpove srce, zato običajno oživljanje ni tako učinkovito, kakor velja za heroin. Ko je mera polna, tudi rešilec težko pride pravočasno. Prestrašen sem – saj sem se v mislih že videl, kako uradnim osebam pojasnujem, kaj se je zgodilo – brez obotavljanja odprl ledeno mrzlo vodo. Nikoli prej še nisem videl telesa, ki bi ga tako nekontrolirano treslo, obenem pa bi bilo v krču, kot da je mrtvo že nekaj dni. Mrtvaški ples je nakazoval tudi njegov obraz. Blede barve, čudnih, prelivajočih se odtenkov, so mu »krasile« obraz in, čeprav nezavestnemu, mu je glava v hitrem ritmu tolkla ob kad. V trenutku sem se lotil reševalne akcije. Mrzel tuš sem mu najprej usmeril v obraz in upal, da ga ta predrami. Nato sem ga prekucnil v kad, ki sem jo medtem polnil z ledeno vodo, in ga celega namočil. Poleg tega sem ga z dlanjo neprestano tolkel po licu. Nisem štedil z močmi, bil sem vse prej kot nežen. Mislim, da sem zaradi panike precej pretiraval, saj je bil kasneje precej moder. Drama je trajala kakšnih pet minut, ki so se mi zdele kot večnost. Hladen tuš ga je počasi vrnil v svet živih. Ničesar se ni spomnil, v bistvu se je čutil, kaj za vruga počnem. Čeprav sem mu vse pojasnil, je kasneje brez obotavljanja nadaljeval začeto. Strah, ki me do jutra ni zapustil, ga ni dal motiti. Kakor pes čuvaj sem celo noč nadziral njegov konzum, dokler ga zjutraj končno nisem poslal domov in se ga v prihodnje izogibal. To je bila kaplja čez rob, rekel sem si: »Ne morem več, rad bi bil spet jaz. Vem, da se bom razbil ob stenah morilske veleindustrije, če le še enkrat padem.« Resno sem si prisegel: »Nikoli več si ne bom dovolil česa podobnega, nikoli več ne bom plesal s sencami za zaprtimi vrati.« Vendar sem spet delal račun brez krčmarja. »Nikoli več«. Točno dve besedi preveč. Padajočim, padlim sem se kmalu pridružil tudi sam. Najhuje od vsega je bilo, da se je to zgodilo v stanovanju mojih staršev. Ne morete si predstavljati groze, ki pretresa starše, ko so priča otrokovemu koraku čez rob. Starši ti morda še lahko

odpustijo, toda sam sebi le stežka. Še vedno nisem povsem prepričan, da mi je to uspelo. Nekega poletnega dne se je zgodilo, da sva s punco lovila zmaja. Dejstvo, da sva bila na obisku pri mojih starših, naju ni preveč motilo. Dobro sva bila navajena vijugati med ovirami, saj si fizično nisva mogla privoščiti daljših pavz. Ko si ujet v svet mamil, moraš nahraniti lačno kri, kjer koli se pač nahajaš in kar koli že počneš. Tako sva izkoristila priložnost in se z našega vrta odpravila domov pred mojimi starši. Skupaj smo preživeli lep dan in ko sva odhajala, se je že večerilo. Punca je tako ali tako morala iti, zato izgovora ni bilo težko najti. Pri meni sva si najprej izkazala dozo nežnosti in šele nato sva skupaj stopila v mrak. Hitro sva opravila z temačnimi detajli, skadila cigareto ter se le stežka poslovila. Čez kakšnih pet minut sem vse ponovil sam. Hitel sem, da se moji ne bi prej vrnili in me zasačili pri drogiranju. Naslednji prizor, ki se ga spomnim, je bila hlipajoča mati. Histerija, ki je zajela sobo, me je spravila k sebi in čeprav sem bil napol nezavesten, me je slaba vest hipoma vračala v svet živih. Izvedel sem, da so me našli nezvestnega ležati v sobi. Dodatna neprijetna zadeva je bila, da nisem bil oblečen, saj sva se pred tem s punco malce mečkala. Poleg tega so našli tudi drogo in ostale pripomočke za uživanje. Ničesar se nisem spomnil. Tema, popolna tema v moji glavi. Starši in brat so se na vso moč trudili, da bi me obdržali pri zavesti, vsaj dokler ne bi prišel rešilec, ki so ga poklicali. Groza, starši so me našli predoziranega na tleh dnevne sobe, poleg tega sem bil še gol. Ko je naposled prišla reševalna služba, sem bil že skoraj čisto pri sebi. Nisem želel z njimi, toda mama je tako panično ihtela, da jim nisem ugovarjal. Razmišljal sem, kje je tisti človek, ki je imel toliko ciljev, toliko ljubezni do bližnjih. Zagugal se je do neba, pogoltnil ga je strah in ga ugriznil v vrat. Preobrazil se je v nekaj drugega, pogoltnila ga je tema in še dolgo ne bo vstal. Ko se je vse srečno izteklo, sem bil obveščen, da bom moral v komuno. Brez debate, brez zavlačevanja, križarske pohode bom moral v prihodnje nadaljevati v Belgiji. Sicer pa sem tudi sam vedel, da hočem živeti brezskrbno življenje, nasmejano, zdravo in upov polno. »Morda mi bo tokrat uspelo?«. Tako sem razmišljal. Toda še preden vam povem, če se mi je uspelo izviti iz krempljev droge, vam bom povedal, kako se je odvila moja najhujša nočna mora. Bila je ena punca ... In potem je bilo ...

SMEH JE POL ZDRAVJA. SEDAJ, KO GRE ZDRAVSTVO V TRI KRASNE, OSTANE LE SMEH!

GREGOR B. HANN

TATU ZGODBA

Tatu, ki mi krasi meča desne noge, predstavlja zmaja. Želel sem si ga, ker sem po kitajskem horoskopu zmaj. Naredil mi ga je kolega pred petimi leti, ravno je odprl salon in bil sem njegov prvi model. Prej je to počel samo na prašičji koži. Zaenkrat je to moj edini tatu, seveda pa imam še kakšnega v planu.

R. P.

foto: MG

09
KRALJI
ULICE

STEKLENO JEZERO

VIDIŠ STEKLENO JEZERO,
KI BREZ VALČKA MIGOTA
PRED OČMI?
KAKO TOPLO IN PRIJETNO JE.
KAR POŽIRA TI OČI IN TELO.
VIDIŠ STEKLENO JEZERO
PO NEVIHTI?
TAKO DIVJE VALOVI
IN UMAZANO JE OD BLATA
Z DNA.
NE DOVOLI TI PRISTOPA.
VIDIŠ STEKLENO JEZERO?

...
NE. NE VIDIŠ GA,
KER JE LE V MOJI GLAVI.
LE V MOJIH MISLIH,
V MOJI DOMIŠLJIJI.
V MOJI ...
MOJE JEZERO.

TAUBI

Zakaj Slovenci ne maramo sami sebe? Pa da smo narod hlapcev. To ni res. Naš ubogi narod je razdeljen že od nekdaj. Do drugih smo prijazni, darežljivi in razumevajoči. To je lepo, ampak smrtonosno. Nase pozabimo, samo da so sosedje zadovoljni. Sosedje hvalimo in jim ploskamo. Na svojo čast in ponos pa pozabljamo. To je bilo že milijonkrat povedano in je na žalost res. Ali smo res narod norcev? Ko se pogledamo v ogledalo, vidimo Janeza in Micko. Janez je pijan, Micka pa noseča – s kom se ne ve. Pridni in pošteni, zaupanja vredni. Jaz sem uradni norc in Slovenec, pa imam samega sebe rad in sem hvaležen Bogu za vse, kar mi je dal.

Kavica

ŽE ENA POKAJENA CIGARETA LAHKO PRINESE KADILSKO POMLAD.

JURIJ KUNAVER

Slišanje glasov:

MREŽA SLIŠANJA GLASOV ZAHODNEGA BALKANA

Predstavniki Kraljev ulice smo bili aprila spet v Sarajevu na seminarju mreže Intervoice, ki je mednarodna mreža samopomočnih skupin, ki se ukvarjajo s slišanjem glasov. Na teh seminarjih smo se srečevali ljudje iz Bosne in Hercegovine, Srbije, Hrvaške in Slovenije. Odločili smo se, da organiziramo svojo regionalno »mrežo slišanja glasov«, ki sicer še nima pravega in uradnega imena, kmalu pa bo postala dostopna domača stran naše mreže, ki bo verjetno slišala na ime NašGlas, kar je ime, ki se v vseh naših jezikih piše enako in pomeni isto. Namen mreže bo medsebojno spodbujanje in pomoč pri organiziranju samopomočnih skupin, skupno učenje in izmenjava izkušenj. Iščejo ljudi, predvsem ljudi z lastno izkušnjo slišanja glasov, ki bi se bili pripravljeni angažirati pri

delovanju te mreže oziroma sodelovati pri ustanavljanju prve in nato naslednjih slovenskih skupin za slišanje glasov.

V tokratni številki objavljamo prispevek Ekaterine, ki razloči pet svojih glasov. In ki se ne boji diagnoz. Pričakujemo še druge odzive od vas, bralcev in bralk te rubrike. Pošljete jih lahko na naslov slisanjeglasov@gmail.com ali na poštni naslov Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana, z dopisom »slišanje glasov«. Če se boste s tem strinjali, bomo vaša mnenja in izkušnje z glasovi objavili v tej rubriki.

Bojan Dekleva in Lara Brglez

010
KRALJI
ULICE

MISLIM IN SLIŠIM

Vem, kako bo to slišati – rekla in slišala sem se kar nekajkrat –, ampak precej časa mi je vzelo iskanje časa, da se usedem za papir in spišem svojo zgodbo. Pa sem si ga le našla. Z vami, bralci in bralkami, prelistovalci in prelistovalkami, bom podelila kos svojega sveta. Opozarjam le, da se branje lahko izkaže za neprijetno, nerazumljivo, zmedeno, nelogično – tako pač živim in življenje ni vedno v pozitivnih superlativih.

Imam glasove. Več njih, do tega trenutka jih lahko razločim samo pet. V moji glavi so. Jaz sem glasovi. Enega uporabljam za razmišljanje. Vse od premlevanja, kaj bom skuhalo za kosilo, kam se bom ali ne bom odpravila popoldan, kaj bom počela prihodnji teden, ali imam dovolj WC papirja, pa vse do vprašanja, ali ima moje življenje sploh smisel. Tako je, kot bi to počela skozi glas, obenem ga produciram in slišim. Prijazen je, topel, domač; kadar sem v stiski s časom beblja in spušča besede, ampak ga razumem. Potem imam glas, s katerim si pripovedujem. S tem si v glavi berem, ko mi oči tečejo prek pisanih besed – bodisi knjige, članke, časopis, male oglase ali pa podnapise. Zanj sem prepričana, da je z menoj že od malega, vse od takrat, ko sem brala svoje prve knjige. Tu je seveda še glas, s katerim si narekujem – tudi to, kar pišem sedajle. Ti trije zelo pogosto sodelujejo med sabo – v miselnem procesu, kjer je treba nekaj prebrati, razumeti, preokvirirati in pospraviti podatke, ki so novi, in stare dati k starim, nasprotujoče uskladiti in tako dalje; vse do tega, da moram nekaj dati ven; ali odgovoriti ali napisati. Včasih delajo tudi vzporedno – tako kot če bi kuhala in štrikala obenem, ali pa tako, kot lahko računalnik naenkrat dela z več programi. Besede za opisovanje tega, kar se mi v glavi dogaja, še niso bile izumljene, vse je razloženo s primerjavami. Vsi ti trije glasovi so si med seboj različni, vsi so moji, ampak so bolj moški kot ženski. Pred kratkim sem zaznala še komentatorja – to je glas, ki pokomentira vse, kar jaz drugače vidim, vse, kar izstopa – na ulici, na mimoidočih, v sobi, v kopalnici, kjer koli okoli mene. Ta je precej neposreden, včasih nesramen, vedno pa iskren. In komentira v več različnih jezikih. Dostikrat se z njim nasmejem, pa potem okolica vpraša: »Kaj pa je?« Pa večkrat

odgovorim: »Nič, nič ...« In mali tečež, ki je edini, ki z menoj govori, kot da on ni jaz, ima pa za pokomentirati stvari, ki jih v življenju počnem, tako kot se mi zazdi, kar pa ni nujno tudi tako, kot je (moralno, etično, vzgojno, odnosno, komunikacijsko ...) najbolj ali sploh prav.

Odkrila sem jih, pa ne sama seveda, na slabi polovici študija. Študija tiste vrste, ki za kvaliteto strokovnjaka, za katerega se šolam, zahteva delo na sebi. Učenje se zares začne ob neprijetnostih. Do takrat sem jih jemala za samoumevne in živela v prepričanju, da je to nekaj tako naravnega, da vsi to poznajo. No, izkazalo se je, da temu ni tako. Za nekatere vrste slišanja glasov imajo celo diagnoze. Sama svojima zdravnicama nikoli nisem govorila o svojih glasovih – pa ne da bi se bala diagnoze; ampak zato, ker se mi zdi, da ne bi razumeli; nekako mi delujeta bolj kot vidni tip oseb, ki enostavno ve in čuti, kaj razmišlja, tega pa ne sliši. Norost ne živi v črno-belem svetu. Vsak od nas je vsaj malo nor, vsaj nek del svojega življenja, pa če mu je všeč ali ne. Meni bi bilo brez glasov verjetno dolgčas ... Bi bila, bi obstajala, ampak ne bi zares bila in bila bi daleč od tega, kar sem sedaj in kar še bom. Do sedaj sem bila nosilka kar nekaj družbenih vlog, kar nekaj nazivov in imen ter prenekatero diagnozo. Strokovna jaz to razume, privatna se s tem ne samo ne strinja, pač pa se na te nalepkice, malodane, poživlja. In to z radiem v glavi. Ko se mi zjutraj zatakne nek zoprni komad in se ga do popoldneva ne znebim, ko se mi popeva ... včasih celo naglas. Preden končam pa samo še to – tistim, ki so mi omogočili prostor, čas in moč, da je tale zapis nastal, iskrena hvala.

Pick a disease. Have a diagnose. Have two. My treat. – Izberi si bolezen. Vzemi diagnozo. Vzemi si dve. Jaz častim.

Ekaterina

ZGODOVINA BREZDOMSTVA, 5. DEL - NEOLITSKA REVOLUCIJA

Pred približno 11.700 leti smo ljudje začeli opuščati lovsko-nabiralski način življenja. S tem smo nomadski stil bivanja počasi opustili in ga postopoma zamenjali z ustanavljanjem stalnih naselij, ki so našim prednikom omogočila dolgoročno rešitev stanovanjskega problema. Neolitik je zadnje obdobje kulturne in tehnološke revolucije v naši prazgodovini. Karakterizirajo ga predvsem brušeno oziroma bolj izdelano kamnito orodje, samooskrba (poljedelstvo in živinoreja) ter nastanek naselij in razvoj obrti. Najbolj je temu botroval konec zadnje ledene dobe. Z otoplitvijo podnebja sta se razcveteli rastlinska in živalska favna, ki sta omogočili ekspresen dvig našega življenjskega standarda. Naši predniki so počasi opuščali popolno odvisnost od lovsko-nabiralskih tehnik preživetja in si začeli ustvarjati življenje v naseljenih vaseh. Z umikom ledu se je narava razbohotila, nepregledne širjave bujnega zelenja so bile idealne za obdelovanje, poleg tega so omogočile prepotrebno zavetje in življenjski prostor divjadi, ki se je dodobra namnožila. Predvidevam, da ljudje tiste dobe niso prav veliko razmišljali o selitvi iz jam in raznih skalnih zavetij, ko so se podali na plano. Divje kmetijske kulture so rasle na vsakem koraku in tisoče rastlinojedih živali se je z njimi brezkrbno prehranjevalo. V tem bogatem okolju selitve postanejo odveč, ljudje poiščejo boljše rešitve in razvije se ekonomija obilja. Eksplozija človeške populacije je imela zagotovo veliko vlogo pri rojstvu poljedelstva in živinoreje. Toda vprašanja, kako vso to ekonomsko ponudbo izkoristiti sebi in prid, zagotovo ni bilo lahko rešiti. Naravne katastrofe so bile, kot danes, del njihovega vsakdana. Da bi jim uspelo naravo na dolgi rok podrediti, so se ljudje zavedali, da se morajo od svojega naravnega okolja odcepiti. Z neizmernim naporom se je skupnost vrgla na delo, podrejena le nevidnim silam, ki so upravljale z vesoljem. Masovno se v naseljih zato razširi tudi religija, ki postane del človeškega vsakdana, šamanizem ponuja vse potrebne odgovore na nerazumljive sile, ki so obdajale naše prednike. S tem šamani pridobijo večjo vlogo v družbi, hierarhična organizacija le-te zagadela ni presenetljiva. Okoli 9.500 let pr. n. št. se pojavijo prvi pravi templji. Že 7.000 let pred Stonehengeom naši predniki s kamnitim orodjem izklesajo masivne stebre, visoke tudi do 6 metrov in težke okoli 50 ton, ter postavijo enega najstarejših znanih templjev Göbekli Tepe (krožno postavljeni stebri človeške forme, imajo vklesane npr. roke in dlani, nekateri reliefe znanih živali itd.). Organizirana religija na tem nivoju bi bila le stežka mogoča brez neolitske revolucije v kmetijstvu, saj je ta omogočila višek hrane in s tem posledično tudi višek časa in energije ter jih osvobodila vsakodnevnega boja za preživetje. Lažje so se posvetili sekundarnemu življenjskemu utripu, mislim pa, da je bila zahvala duhovom za družbo obilja vsekakor tudi visoko na njihovem seznamu najnujnejših opravil. Ljudje smo tedaj

doživeli velik preskok v religioznem smislu. Namesto nevidnih duhov iz drugih svetov smo si začeli zamišljati bogove, nadnaravna bitja po svoji podobi, katerim smo postavljali templje in jih dnevno častili, da bi pomirili njihov gnev, saj smo potrebovali njihovo pomoč, da bi lažje ohranjali novi svet izobilja. Animizem se počasi večinoma umakne organizirani religiji. Logično bi bilo verjeti, da brezdomskega problema v tistih časih niso poznali, saj so stalna naselja rasla kakor gobe po dežju. Na naravno topografijo smo se vse manj naslanjali, snovati in graditi smo začeli zgradbe po svojih potrebah in po svojem okusu ter tako pridobili večjo kontrolo nad vesoljem. Tudi dela ni manjkalo, rodi se obrtništvo. Za gradnjo hiš in templjev je bila potrebna masa ljudi, izurijo se kamnoseki, lončarji, orodjarji, orožjarji ... Sprva gradimo naselja po vzoru čebeljega panja, hiše so slonele ena ob drugi, njihove strehe so bile ravne in na njih se je, če je to dopuščalo vreme, odvijal večji del vsakdana. Vrat niso poznali, v hiše so vstopali po lestvi preko odprtih na strehi. Mnoge arheološke najdbe namigujejo, da so bile hiše nekakšna majhna svetišča. Stene so bile poslikane z različnimi človeškimi in živalskimi motivi. Splošno razširjeno mnenje je, da so, kakor v jamah, ljudje še vedno sobivali z duhovnim svetom. Pod hišo so nemalokrat našli okostja ali lobanje (tudi do šestdeset), naši predniki so imeli vsekakor že v tistem času veliko spiritualno vrednost. Kmalu so jih začeli organizirano pokopavati, hitro rastočo vrednost pa je z rastojo grobne kulture pridobivalo tudi kmetijsko ozemlje oziroma lastništvo le-tega. Poljedelci so kaj kmalu opazili potrebo po lastništvu zemlje, ki so jo obdelovali. S pokopavanjem svojih prednikov, postavljanjem grobnih obeležij, svetišč in templjev jim niso izkazovali le časti, temveč so nakazovali tudi, da je to njihova zemlja. »Tu ležijo naši predniki in če bo potrebno, jo bomo branili.« Kmetijstvo in organizirana religija sta torej opogumila ljudi, da so se naseljevali v gosto poseljene skupnosti. Problemi, kot je na primer izčrpavanje zemlje, so naše prednike nemalokrat prisilili k selitvi na nova kmetijska področja in k iskanju novih pašnikov. Vendar so tokrat poleg svojih družin preseljevali tudi svojo živino ter svoja verovanja in običaje, kar je privedlo do rojstva različnih kultur. Sistematično se razvijejo različni jeziki, plesi, umetnost in ostali za kulturo pomembni elementi. To, da danes živimo v varnih domovih, da smo povezani v socialne skupnosti in zaščiteni s strani zakona, da uživamo v različni hrani, vzgojeni na kmetijah, da uživamo prosti čas za različne aktivnosti, vse to je neposreden rezultat neolitske revolucije. Revolucije, ki nam je omogočila razvoj tehnologije in podreditev življenjskega okolja, ki ga sama ni imela namena uničiti. »Evolucija se bo nadaljevala – vse do točke izumrtja.«

Jean Nikolić

NEKAJ

cestnih

TANGO V SPOMIN

Dokler se luči ne prižgo, vzamem harmoniko v roke, da duša poleti v nebo in da ogreje mi srce, nabere mi naročje rož, zaplešem tango v spomin, razpotij je bilo preveč, preveč solza in bolečin.

Nikdar ne kliči me na glas, harmonika otožno joče, naročje rož vzem, mraz in zgodbo te ljubezni vroče, zdaj vsako noč kričim v nebo, harmonika tolaži me, luči ne maram in v spomin sam plešem tango vse do dne.

Katarina Kalaba

LJUBITELJI ŽIVALI II

Po kratkem bivanju v bolnišnici sva se z mojo drago partnerko odločila, da ja v najinem življenju čas za sprejem novega člana. Niti sanjalo se nama ni, da bi v tem času lahko zanosila. Prepričan sem bil o lastni neplodnosti, kajti z bivšo izven zakorsko partnerico sva se trudila 10 let, pa ni šlo. Že res, živela sva skupaj a pravih rezultatov ni bilo. Ko sedaj pogledam v tiste čase, sem vesel, da ni zanosila. Morda se, dragi bralci, vprašate zakaj, ampak v bivši zvezi sem vztrajal predvsem iz spoštovanja do nje, kemije pa ni bilo, kot tudi ne obojestranske ljubezni. Žal je enostavno ni bilo, kljub predlogom o poroki. Preprosto spoštoval sem jo. Tako nikoli ni bil pravi trenutek za štirinožnega prijatelja, najboljšega prijatelja. Pa se raje posvetimo prvi temi, najinemu kosmatinčku Lexu, ki je pripomogel k temu, da sva utrdila najin ljubezenski odnos. Ko sva se odločila, da kupiva psa, Lex ni bil

najina prva izbira, a je po zaslugi moje drage, to vam zagotavljam, pravi jack-pot. Če bi ga še tako iskal, boljšega ne bi mogel najti, pa čeprav je bil potreben tako rekoč generalne »obnove«. Julija 2014 sva se z vlakom odpravila v Laško, ne vedoč, kaj naj pričakujemo, pa vendar z veliko željo po novem članu. Na voljo sva imela približno dvajset dni, da obdržimo tega revčka, saj je bila v tem času moja mami v bolnici in jo je bilo potrebno pripraviti in prepričati, da ne gre za muho enodnevnico. Tako je Lex po prihodu iz bolnišnice dobil prvo priložnost pri moji mami. Niti predstavljati si ne morete, kakšne ljubezni in pozornosti je bil deležen tale naš štirinožni prijatelj. Zdaj ga ima rada, tako včasih pomislim, celo bolj kot mene, saj se velik del njenega časa vrti izključno okoli njega: sprehodi, ukvarjanje z njim. In to naš Lex čuti, čuti pozornost, predvsem pa pripoljske, ki jih ima babi vedno na razpolago... 28.1. ko je dopolnil eno leto, je dobil torto, seveda pasjo, v obliki kosti. Kakšno veselje! Če sem čisto odkrit, babi sicer malce pretirava, saj mu je kupila celo zbirko pripoljskov, pa raznobarvne povodce, za rojstni dan je dobil usnjeno, vredno 40€! Uporabljam jo samo v času parjenja, saj ostale ne zdržijo, v tem času neznosno vleče in postane neubogljiv. Kaj naj, takšna je njihova narava! Sicer pa vse prebrodimo skupaj. Če se ozrem nazaj, sem prav vesel svoje odločitve in bi jo sprejel vedno znova. Imam čudovitega psa in najboljšega prijatelja, ki me spremlja na vsakem koraku. Ob meni je, ko sem vesel in žalosten, pa še našo novo družinsko članico je lepo sprejel. Še nedolgo nazaj nisem imel niti prave volje, niti pravih pogojev za življenje, bil sem med izbrisanimi, samski, zdaj pa imam najboljšega prijatelja, soprogo in lepo lepo hčerkico in sem državljan RS. Potrebno je bilo samo vztrajati!

Ero & Lex

ISKAL SI

Nisi vedel, kje je sonce, žarki topli, ki sijali so na naju. Iskal si mavrico na drugem nebu, slep za vrtilico v rosi.

Nisi vedel za oblake, ki temnili so obzorje. Iskal si veter, nove zarje, da odnese prah.

Nisi vedel za valove, ki plima jih odnaša v čas. Iskal si jadra svetle sreče, preobute v zal obraz.

Nisi vedel za okove, ki srce so strli plaho. Iskal si le še en dokaz, da duša ljubi duše glas.

Barbara Kališnik

KMALU

Kmalu me ne bo. Kmalu bo 20 let mimo. Ali dni. Kmalu bo noč. Kmalu bo sen odrešitve. Kmalu upanje in energija zamre. Kmalu vse mine. Kmalu še sen ljubezni ne bo več sen. Kmalu v noč za vedno, pomirjen in bogat uidem. A kdaj? Kmalu. Koliko časa je to? Kmalu izvem. Čez 20 dni ali 20 let? Kmalu.

Bosco

IZGUBLJENI ELEKTRON

Že dolgo je tega, kar sva se srečali. Redno sva se srečevali, brez najave,

vedno v istem okrožju. Oziram se, če slučajno ugledam nadobudni nasmešek tvoj in ga ni in ga ni in ga ni.

Izvem, da tebe več ni.
Nastopila je praznina okrožja.
Nasmejim se,
kako sva iskali
izgubljeni elektron fotosinteze
v šolski klopi.
Formulo sva postavili na glavo,
formulo vsesplošno sprejeto.
Ta izgubljeni elektron
si zdaj v mojem srcu ti!

Anastazia Om

ZAČARANO

Dober večer cesta, stara godrnjava gospa,
novo leto je priložnost, da nadaljujem
brezciljno pot,
na klopco šibam, čas tišine me pomirja,
grem na zmenek z usodo, z mojo kraljico,
večkrat pijano na smrt,
da bova spregovorila o mojem večnem
klatestvu, polnem zmot.

Jubil sem mnoge in mnoge tudi zapustil,
kadar je zadišalo po ljubezni, sem grešil,
potrgal sem najlepše rože v domačem
bregu,
mladostnih sanj in grehov sem se naužil.

Spomini, težki kot deževne kaplje, me
obletavajo,
polnijo dušo, tiščijo k tlom, da me srce
boli,
v zaklete kremplje ujet sem vsa ta
žalostna leta,
cesta, ostani moja zavetnica, na starost mi
ne delaj skrbi.

Kavica

ANEKDOTE IZ PRODAJE

KROG BRALSTVA

Prodajala sem v Šiški, ko pride do
mene možakar in mi izroči dva evra.
Po navadi ljudje za to vsoto kupijo en
izvod, ostanek pa mi pustijo. Vendar
je omenjeni izrecno želel dva časopisa.
Sprva me je to presenetilo; bilo je kot
že rečeno prvič v moji karieri.

prodajalke Kraljev, ampak mi je postalo
všeč. Pomislila sem, da bo najverjetneje
dodatni časopis, ki mu podaril in na ta
način se bo krog bralstva zanesljivo
širil, kar se zdaleč ni slabo. Lepo, da se
na ta način o našem časopisu širi dober
glas. To me je navdalo z resnično srečo
in zadovoljstvom.

Mojca

VŽIGANJE

Prodaja časopisa KU se dostikrat
izkaže za nekaj čisto drugega, kar v
svojem bistvu je. Tako denimo pogosto
menjam drobiž, dodajam drobiž, včasih
popazim na kakega psa, minuli petek
pa je moje postavljanje na običajnem
prodajnem mestu popestrilo vžiganje
avtomobila. Ne mojega, se razume. Do
mene je prišel obupan možakar in mi
pojasnil, da je pustil prižgane luči, kar
mu je logično izpraznilo akumulator.
Ali imam morda kable? »Seveda, samo
še torbico Sport Billy odprem,« sem
pomislil zase. Ker pa vseeno rad
pomagam ljudem v zagati in tudi
poznam fante, ki so na parkirišču
odgovorni za intervencijo, sem malce
potelefoniral. Žal ti niso imeli kablov,
zato sem snel še nekega mimoidočega v
stilu »lepa beseda lepo mesto najde« in
sva skupaj porinila. Lastnik avta je bil
sicer skeptičen, vendar sem ga potem
enostavno prestavil iz avta (ne
dobesedno) ter sam sedel za volan.
Po desetih metrih je avto veselo
zakašljalo, potem pa vžgal. Seveda sem
nemudoma dobil 10 € za malico, ki naj
bi mi pomagala, da si opomore. To pa
zagotovo! Evo, dve muhi na en mah.

Polde

ROMUNKA

Po navadi imamo o ljudeh, ki prihajajo
iz Romunije, mnenje, da živijo še v
veliko večji bedi kot mi, in večinoma
to tudi drži. Tokrat pa je mimo mene
prišla neka Romunka, lahko bi ji rekla
izjema, ki potrjuje pravilo. Najprej me
je samo obsla, potem pa se je vrnila,
ker jo je zanimalo, kaj počnem. V
polomljeni angleščini sem ji razložila
nekaj osnovnih stvari o časopisu in
nas, Kraljih. Časopisa ni kupila, z njim
si namreč ob nerazumevanju jezika ne

bi mogla prida pomagati. Vsekakor
pa me je za razlago poplačala z
dvema evroma. Prav prijetno je bilo
poklepetati z nekom, ki ga nekaj
iskreno zanima.

Mojca

MOJA NOVA ZLATA MAMA

Medtem ko sem prodajala časopis, se
je pri meni ustavila dama srednjih let.
Ne vem točno, kdaj sva se prvič videli
(pred cca 3 leti), spomnim pa se
kemije med nama.

Gospa, polna energije, je prebrala moj
plakat, na katerem v nekaj besedah
piše, zakaj in za koga tam prestojim
ure in ure, in kar nisem mogla verjeti,
da ji je po licu spolzela solza. Takoj mi
je dala denar, kupila časopis, odhitela
v trgovino, ven pa prinesla več zame
kot za svojo številčno družino.

Od tistega dne naprej se vidiva skoraj
vsak dan, vedno mi prinese kaj za
obleči, predvsem za mojo hčer, ne
pozabi na noben rojstni dan ali
praznik.

Nikoli ne bom pozabila, ko sem bila
v bolnišnici, me lastna mati ni prišla
obiskat, ga. Breda pa me je poklicala,
enako je bilo, ko je bila v bolnici moja
hči.

Vsak dan, ko jo vidim, mi srce zaigra,
lahko ji povem čisto vse, predvsem pa
so njeni nasveti zlata
vredni! Do naju z možem je direktna,
vedno pripravljena na pogovor,
predvsem pa mi nudi materinsko
ljubezen, ki jo tako pogrešam! Naj
dodam še primer: pozimi je videla, da
imam eno rokavičko strgan, in mi je
tako naslednji dan kupila nove,
čudovite rokavičke! To je moja zlata
gospa Breda. Hvaležna sem, da sem
zaradi prodaje Kraljev ulice dobila
mamo v pravem pomenu besede.
Vsega tega ne bi bilo, če ne bi bilo
ustanovljeno društvo Kralji ulice,
katerega »motor« sta direktor Bojan
in urednica Mirjam!

Nina Stepanovič

Dogodki:

BRCNIMO RASIZEM 2015

No, pa smo po dolgem času dočakali, da odigramo tekme na domačem igrišču, kjer se je pred davnimi leti vse začelo. Kraljeva Marakana, polna ponosa in zgodb, je gostila spektakel, imenovan Brcnimo rasizem.

Začelo se je v petek, 24. 4. 2015, z žrebanjem parov v Rogu, kjer smo Davor (taktik), Dare (bivši selektor, sedaj sudija), Goca kot suport in moja malenkost kot VD selektor pomagali pri žrebu parov. Hitro se je izkazalo, da so vsi dvomi o tem, da bo na turnirju 21 ekip, neutemeljeni. Ekipa iz Zagreba je predstavila nepravilnosti in kraje v svojem klubu, kjer se, kakor še marsikje, nemočno borijo in gledajo, kako se uničuje njihov klub. Res tragično, da predsednik kluba najame zloglasne BBB za fizično obračunavanje z navijači svojega kluba.

Sobota, 25. 4. 2015 je bil datum, ko se je zgodil turnir. Z Bojčijem sva do dvanajstih delala v dnevnem centru, tako da sva prišla na turnir ob pol enih, malo pred začetkom prve tekme. Začetka me je bilo kar malo strah, saj so me že po telefonu obvestili o prepirih na pripravljalni tekmi. Verjetno bi se tako tudi nadaljevalo, če ne bi Bojan vzel vajeti v svoje roke. Vzdušje in spremljevalni program sta bila super in tudi hrana, čeprav veganska, je bila odlična – malo me je motila le glasba. V mislih sem se vrnil v leta, ko smo bili borbe s komunizmom,

poslušali rock in punk ter verjeli, da lahko spremenimo svet. Oh, to so bili res lepi časi.

Nogometno smo bili zelo uspešni, čeprav naš taktik tega nikakor ni hotel priznal. Prišli smo do finala, kjer smo morali priznati premoč ekipi združene levice. Dobili smo tudi pokal za naj golmana, ki pa ga je Andro športno dal golmanki, ki nas je na prvi tekmi spravljal v obup s svojimi obrambami. *Suma summarum* nam je vsem sodelujočim na turnirju ter organizatorjem uspelo tisto, po kar smo prišli – Brcnili smo rasizem.

Mitja K.

SOSEDSKI DVOBOJ ZNOVA V KORIST SLOVENCEM

19. 4. 2015 je bila v Ledeni dvorani Hale Tivoli odigrana hokejska prijateljska tekma dveh sosed: Slovenije in Avstrije. Zmagala je Slovenija s končnim izidom 4 : 3. Skozi zgodovino veljajo te tekme za ene izmed zanimivejših in imajo velik pomen za obe strani, tokrat pa prav posebnega tekmovalnega značaja ni bilo. Čeprav je bila tekma le prijateljska, je bil vložek obeh ekip visok, temu pričajo tudi razna trenja in številne izključitve, večina na strani Avstrijcev, ena bolj odmevnih na slovenski strani pa je bila, ko je Žiga Jeglič z visoko palico poškodoval avstrijskega igralca in si tako prislužil 2 minuti »odmora«, seveda vse le v žaru borbe.

Kljub številnim poskusom Slovencev so led prvi prebili gostje, ki so povedli na začetku druge tretjine, kar pa je Slovence le še bolj podžgalo in so tako v roku 4 minut na gol uspešno zadeli kar trikrat. Prvič je bil uspešen Žiga Pance, nato Ken Ograjenšek, kasneje še J. Muršak, končni

izid pa je zapečatil R. Sabolič in poskrbel, da je zmaga ostala doma.

Tako so se Risi z zmago na lep način poslovili od domačih navijačev, saj je bila to zadnja pripravljalna tekma na domačih tleh pred bližajočim svetovnim prvenstvom divizije A, ki se bo odvijalo na Češkem med 1. 5. in 17. 5. 2015, in

jih nekako tudi vljudno povabili, da jih pridejo podpreti tudi tja.

Kralji pa se lepo zahvaljujemo HZS, ki nam je omogočila ogled te sila zanimive tekme!

S. P.

KNJIGE NISO ZA ODMET - DONACIJA MOHORJEVE DRUŽBE

STARA NOVA
ROBA
A

Všeč mi je misel ameriškega avtorja Ernesta Hemingwaya, ki pravi: »Noben prijatelj ni tako zvest, kot je knjiga.« Mnogo zvestih prijateljic bo imelo možnost romanja v Posredovalnico rabljenih predmetov in na police naše male knjižnice v dnevnem centru, saj smo od Avstrijskega ministrstva za kulturo in založbe Mohorjeve družbe v okviru tradicionalne akcije Podarjamo knjige prejeli simbolični bon v protivrednosti podarjenih knjig za 1.500 EUR. Vsako leto podarijo knjige slovenskih in avstrijskih avtorjev/ic različnim slovenskim nevladnim organizacijam s področja socialnega in humanitarnega dela, v skupni vrednosti 50.000 EUR. Podelitev nagrad se je odvijala 22. 4. ob 15. uri v prostorih Galerije Družina. Ob podelitvi simboličnih vrednostnih bonov in zahvalah sta nam dogajanje popestrila bend in cirkuška skupina iz mladinske organizacije Skala. Seveda smo se tudi najedli in odžejali ter po rami potrepljali ostale prejemnike nagrad.

Ker pa se naše najboljše prijateljice ne želijo zamazati s prahom, vas povabimo v prostore posredovalnice na Poljanski cesti 14, da čim prej najdejo objem vaših mehkih rok, glav,

foto: arhiv KU

želnih branja in knjižnih polic. Seveda je dovoljeno tudi listanje in branje v našem družabnem kotičku.

Monika Cerar

NOČ KNJIGE

Na prijazno povabilo Roka Zavrtanika smo se letos tudi Kralji in Kraljice pridružili vseslovenskemu projektu z istoimenskim naslovom, ki se je začel lansko leto na svetovni dan knjige. Kajpada smo dali vse od sebe. Bilo je prijetno in kar vpije po ponovitvi. :-)

MG

foto: Aleksander Petric

foto: Aleksander Petric

foto: Aleksander Petric

foto: Aleksander Petric

VESOLJSKI UTRINEK

Kot sem že zapisala, me pisanje sprošča in v njem uživam, zato sem se odločila z vami deliti utrinek iz življenja in razmišljanja mlade ženske, prodajalke Kraljev ulice, ki se že od malega počuti nekam vesoljsko, nezemljansko. Pravzaprav zadnje čase ta občutek ni več tako močan, saj živim z moškim, ki ga ljubim in me razume, hkrati pa se mi zdi, da počasi odkrivam svoje mesto na tej Zemlji. Saj imam tudi nekaj ljudi, ki me imajo radi, pa tudi veliko znancev in ljudje me hitro sprejmejo in se me zapomnijo. Ne vem, zakaj. Mogoče zato, ker se ne pretvarjam in ne hvalim, pač pa sem to, kar sem, in se obenem trudim biti čim boljši človek, vsaj do te mere, da sem kolikor toliko zadovoljna s sabo in svojim življenjem. O preteklosti raje ne razmišljam ali govorim, če že, pa se osredotočam na lepe spomine, saj se še vedno »postavljam na noge« in vem, da mi slabe izkušnje, kljub temu, da so me utrdile, ne bodo pomagale izboljšati situacije. Včasih, ko ležim v postelji in skušam zaspati, mi po glavi skače neskončno število misli, včasih bi jih najraje kar ugasnila (a ni gumba za to), kdaj pa mi prav paše. Moje misli me občasno motijo celo pri delu, ker me povsem prevzamejo in izgubim koncentracijo. Najraje mislim na sedanost, ki je kar v redu, in raje ne na prihodnost, ki jo skušam urediti tudi z vizualizacijo in - logično - fizičnim trudom. Predstavljam si, kako lepo bi bilo, če bi oba s fantom dobila osemurno službo z redno plačo, potem pa še dva ali tri otroke, za katere bi skrbela z vso ljubeznijo in predanostjo. Seveda bi se morala tudi preseliti, da bi bilo dovolj prostora za družino. Rada pa bi imela še malo vrta, da bi jedli zdravo domačo zelenjavo brez pesticidov in blizino šole in službe. Drznem si sanjati, saj se sanje včasih tudi uresničujejo, hkrati pa mi to pomaga preživeti težke dneve, ko mi prodaja časopisov ne gre, me namoči dež ali naderejo neznanci, ki jim nisem rekla nič grdega. Rada verjamem, da obstajata bog in pravica, da zakon karme poravnava račune z nami vsemi, zato se nočem nikomur maščevati. Rada verjamem, da si zaslužim nekaj sreče. Saj imam tudi zdaj dobre dneve, včasih mi en sam kupec časopisa s spodbudnimi besedami polepša dan, včasih mi ga fant, ko me razvaja in objema, včasih moja mami ali mama, ko me pokliče, ali kadar se vidimo. Ko obiščem mamo na njeni kmetiji, enostavno pozabim na težave in uživam v pogovoru z njo in občudovanju narave. Gozd v Tivoliju ne diši niti približno

Damiani

tako, kot v Trnjam, odmaknjenem hribu, neverjetno! Življenje je čudno in nepredvidljivo, prav tako kot ljudje, zato jih včasih ne razumem in potem razmišljam, zakaj se kdo tako obnaša ali pa pretvarja. Pa ne pridem do zaključka in si rečem, da smo preprosto različni, in vem, da tako, kot jaz ne razumem mnogih, tudi oni ne mene. Zanimivo, še pred leti sem živela v umazanem zavetišču, z moškim, ki me ni zares ljubil, vmes sem nekaj mescev celo bila pri starših, a sem se zaradi preprirov z mlajšo sestro odselila v precej nestabilno okolje. Če to bere kdo od mojih: moja sestra imam kljub vsemu še vedno neizmerno rada in bi zanj premikala gore, če bi bilo potrebno. No, danes pa stanujem v majhni garsonjerici z ljubeznijo mojega življenja. Še vedno prodajam Kralje, iščem službo in sem zelo zadovoljna. Končno imam svojo svobodo in z njo upanje, da bo prihodnost še lepša. S socialno pomočjo in prodajo Kraljev je mogoče solidno, a skromno preživeti. Najvrednejše stvari na svetu mi nihče ne more vzeti! To pa je ljubezen do moje družine in fanta, s katerim nameravam ustvariti novo družino.

Trolčica

KOFETKARJA, 4. DEL

PISMO NAMESTO KLEPETA

To je prvo jutro, ko pijem kavo sam (sicer je nisem imel, pa mi jo je nesebično posodil cimer iz pritličja modrecev). Pa ne da bi te pretirano pogrešal, bolj mi je žal za obdelovanje tega in onega, ki jasno, niso kaj prida. Razen naju, kakopak. Pa ne da bi obrekoval, kje pa. Ravno jutranji kavodajalec mi je včeraj omenil, da ga je prišlo nekakšno veselje do dela na vrtu. O, groza! Da mu kaj takega sploh pade na pamet. Svetoval sem mu naj sede za mizo, si nalije glaž vina in počaka, da ga mine. On meni, da je trend imeti samooskrbo. Ja, večkrat, pravim. Če bi mi želeli imeti samooskrbo, bi morali imeti vinograd, madona. Sicer me pa bolj zanima, kako je s tvojim jedilnikom. Ste že

imeli pečenega piščanca? Da se ne bi zgodilo, da te napodijo prej, preden dobiš to, kar ti po vseh zakonih pripada. Uporabi vsa pravna sredstva. Vseh pet inštant, na koncu je Ustavno sodišče. Za pečeno pravico se je treba boriti. Cimri smo na tvoji strani. Vedi, da te podpiramo na vse kriplje. Drugače pa se je pa pri nas zgodilo nekaj sila pomembnih stvari. Dan je precej daljši in noč bistveno krajša. Iz včerajšnjega četrtega se je rodil današnji petek in iz pete popoldan je ura skočila na šest. In še veliko važnih stvari. No, pa lep pozdrav,

N2

foto: osebni arhiv

Sol in Koper:

POMAGAJ SI SAM IN BOG TI BO POMAGAL ... ALI PAČ DRŽAVA

biba.koper@gmail.com

Pred dnevi sem ob nakupu škatlice cigaret od lokalnega trafikanta izvedela, da je v Sloveniji ustanovljena nova verska skupnost, in sicer: »Čezvesoljska zombi cerkev blaženega zvonjenja« (ČZCBZ). Kot velika ljubiteljica vsega stripovskega, fantazijskega in nevsakdanjega sem se znašla v velikem precepu. Beseda cerkev me namreč že v osnovi odbija. Medtem ko me beseda zombi neverjetno privlači in v meni vzbuja veliko zanimanje. Ker sem v istem trenutku seveda zaslutila, da tu ni govora o mainstreamovski cerkvi in veri, sem prisluhnila dalje. Seveda ideja izvira iz neke sarkastično-cinično-satirično realne potrebe po uporabi in vsečna mi je. Podobno zadevo je pred časom izpeljal Stephen Colbert, ko je med vodenjem svoje oddaje in raziskavami za le-to počasi doumel, da so nekatere poteze države pri financiranju političnih strank že na daleč smrdeče. Najbolj ga je pritegnila tema t. i. Super PAC-ov. Ti skladi so ustanovljeni z eno samo nalogo – zbrani prispevki za politične stranke in posamezne politike so v določenem znesku popolnoma tajni (seveda je najvišje določen znesek lahko podariti nešteto krat), neobdavčljivi in so kot taki idealna priložnost za pranje denarja, saj po zelo ohlapni zakonodaji o Super PAC-u nosilci niso dolžni nikomur poročati, kam so sredstva namenili med politično kampanjo. Colbert si ni mogel kaj, da tudi sam ne bi ustanovil fiktivne stranke in fiktivni Super-PAC. Njegov komite je nosil ime: »Americans for a Better Tomorrow, Tomorrow« (Američani za boljši jutri, jutri). Fiktivni svetovalec izmišljenega politika Colberta, gospod Ham Rove, je nato doživel namišljeno smrt in Colbert je bil samo-prisiljen Super-PAC zapreti. 1,2 M dolarjev, ki jih je nabral v tem kratkem času, je izginilo neznano kam. Seveda se potihem na glas govori, da jih je podaril v dobrodne namene, kar je bil tako ali drugače njegov primarni namen. Vendar je bil njegov namen predvsem, da bi Američanom končno odprl oči glede tega, kaj politika in politiki ter država in vodilni pravzaprav počno in kako legalno goljufajo davkoplačevalce. Tistega leta je Colbert za omenjeni projekt osveščanja javnosti tudi prejel nagrado Peabody. Ravno pri ustanavljanju nove verske skupnosti v Sloveniji se mi porajajo podobni občutki simpatizerstva in na nek način tudi ponosa, da je nekdo končno tudi pri nas našel luknjo v zakonodaji, skozi katero lahko vladi in politiki drži ogromno ogledalo. Menda so na vseh ministrstvih, upravnih enotah in občinah zaradi te zadeve precej zmedeni, saj nihče dobro ne ve, kaj naj počne s to, na novo nastalo skupino. Če rimskokatoliški cerkvi dodeljujejo nešteto ugodnosti, izmik davkom, izigravanje določil za običajne državljane, tudi v tem primeru ne morejo početi drugače. ČZCBZ ima na svoji internetni strani prav tako svojo »Sveto Knjigo«, katere zapovedi so seveda precej drugačne od tiste druge knjige, ki je sveta. Ta Cerkev ni izključujoča, celo ne moti je, če ji sledijo verniki drugih verskih skupnosti, kar je menda dodobra zmedlo visokega italijanskega cerkvenika, ki se je udeležil proslave ob ustanovitvi ČZCBZ. Drugi člen knjige denimo pravi: »Bodi Priden In Živi Od Dela Svojih Rok ... Ne Jemlji Kreditov Ker Jih Ne Boš Mogel Poplačati ... Saj Nisi Država Slovenija Za Katero Jamčijo Davkoplačevalci ... Ali Pa Najdi Kakega Marsovca Za Garanta ...« Seveda se je treba zavedati, da veliko podobnih pobud nastane iz obupa ljudi, ki imajo dovolj tega, da jih peščica izbrancev kot slepce vodi proti očitnemu prepadu, in se sami največkrat nimajo moči upreti.

foto: Monika Buhančič - Biba

Toda zgodovina kaže, da se je veliko število podobno mislečih organiziralo v skupino, ki je sprva delovala malce šalivo in navihano, s časom pa je prerasla v precej močno in vplivno skupino. Poglejmo samo internetno stran 4chan, kjer so se namenoma zbirali ljudje z namenom, da bi izražali svoje odštekane in nemalokrat perverzne poglede na dogajanje okoli sebe in bili profesionalni troli (na internetu moteči posamezniki, ki trolajo tuje prispevke, komentarje, bloge, fotografije ...). Prav iz 4chana se je »izoblikoval« Anonymous, ki pa je danes strah in trepet vseh vodilnih političnih opcij, bankirjev, multikorporacij. Če niste spremljali dogajanja, potem spadate med tiste, ki ne vedo, da je ravno Anonymous znatno pripomogel k temu, da je bil svet informiran o krizi v Egiptu pred leti, ko je država državljanom preprosto prekinila internetno povezavo. Podobno danes deluje ČZCBZ. Najprej imamo občutek, da je to skupina ljudi, ki se samo malce posmehuje vladi in politiki, vendar s trenutno 11 tisoč »verniki« zna postati kar zajetna sila v boju in v dokazovanju, kaj vse nam RKC pravzaprav počne in se pri tem niti ne trudi kaj dosti prikrivati svoje umazanije. Pri ČZCBZ namreč velja, da je njihov tempelj/sveto mesto v resnici dom slehernika. In tu naletimo na prvo vprašanje: kako bo odreagirala država? Če je moj dom dejansko sveto mesto moje vere, sem temu primerno oproščen davkov, vezanih na moje domovanje. In kar nekaj je primerov, kjer se mora prisiliti vodilne, da dejansko ločijo cerkev od države in ne zgolj fiktivno. Država RKC nameni dober milijon evrov davkoplačevalskega denarja mesečno(!). Kaj pa nepobran davek od profita podjetij, ki jih ima v lasti, ali nepobran davek na dohodek, nepremičnine, zavarovanja, prispevke za plače? Država prav tako plačuje socialno in zdravstveno zavarovanje za vse duhovnike, menihe in nune. Tu bi prav prišel rebalans proračuna, da se končno jasno vidi, o kakšnih zneskih je govora. Če bi imela dovolj prostora, bi dodala še seznam zneskov, ki jih od države dobijo cerkvene ustanove, programi, organizacije in ki jih, verjemite, niti slučajno ni malo. Obiščite stran Čezvesoljske zombi cerkve blaženega zvonjenja, preberite si njihove trditve in mogoče se boste odločili za včlanitev, saj je čas, da damo državi manjšo dozo lastnega zdravlila.

Z iskreno vero v Vas,

Vaša Biba

ULIČNI GLASBENIKI - INTERVJU: JERNEJ

018
KRALJI
ULICE

Z uličnimi umetniki/cami je podoba Ljubljane vsekakor pridobila tako na imidžu kakor na kulturnem nivoju. Vsak zase je poseben, vsak zase unikat. Sam jih med stopanjem po mestnem jedru rad slišim in si z zanimanjem ogledam njihov nastop. Mestni utrip je bolj otipljiv, bolj pristen, mestu dajejo dušo. Kakšna je njihova zgodba? Tokrat se vam predstavi Jernej, ki sem ga opazil peti med zunanjo vajo naše gledališke skupine in sem seveda nemudoma izkoristil priložnost za naslednji intervju.

Predstavi se nam s svojimi besedami.

Sem Jernej iz Godoviča, nedaleč stran od Idrije. Star sem 19 let in se izredno izobražujem na srednji zdravstveni šoli v Ljubljani. Za to smer sem se odločil, ker me zdravstvo že dolgo časa zanima in bi zelo rad delal z ljudmi. Poleg šole delam preko študentskega servisa. Glasbo že od nekdaj rad poslušam, saj me velikokrat spravi v boljšo voljo. Kitaro sem se začel učiti pred približno tremi leti, v glasbeno šolo pa nisem nikoli hodil. Poleg igranja kitare prosti čas rad preživim v naravi in s prijatelji.

Rad imam prijazne, zabavne, predvsem pa poštene in odkrite ljudi, ki te ne kritizirajo za hrbotom. Mislim, da bi moralo biti več ljudi, ki želijo drugim dobro in ne mislijo samo nase, predvsem pa manj lažnivcev ter hinavcev.

Katera glasbena zvrst je imela na tebe največji vpliv, vse od otroških let naprej?

Definitivno že od mladega najraje poslušam rock glasbo. Med boljšimi rock glasbenimi skupinami so mi Queeni, Dire Straitsi, Creedence Clearwater Revival, še vedno pa so mi najbolj pri srcu Beatli. Poslušam jih od otroštva in se jih nikoli ne naveličam (smeh). Zadnji dve leti sem začel poslušati kanadskega county-rock glasbenika Neila Younga, ki mi je postal izredno všeč zaradi njegovega vokala in besedil.

Večina pesmi, ki jih lahko slišite od mene na ulici, je od Beatlov in Neila Younga, saj jih obožujem igrati in so mi njihova besedila skozi ta čas kar prirasla k srcu.

Kako to, da si se odločil postati ulični umetnik?

Ko sem kitaro že malo bolje igral, me je zamikalo, da bi odšel igrati na ulico. Čez leto sem že znal zaigrati precej komadov in dodal sem še vokal. Vedno bolj sem bil naveličan igranja pred domačimi, nujno sem rabil novo občinstvo. Pred štirimi meseci sem zbral pogum in od takrat naprej se igranja na ulici redno lotevam.

V tem izredno uživam in se tudi sprostim. Lahko opazujem tajkojšnje odzive poslušalcev ob izvajanju. Zelo rad vidim ljudi, ki se ob mojem igranju iskreno nasmehnejo, pohvale poslušalcev so pesem za uho. Vse to mi veliko pomeni in mi daje zagon ter motivacijo za naprej, predvsem pa me dela srečnega.

Kako izbereš lokacijo, na kateri igraš?

Glede na pretok ljudi največkrat igram v centru Ljubljane, kjer jih je vedno največ. Zame je dobra lokacija na Tromostovju in na Čopovi ulici. Občasno pa igram tudi pod Tivolskim mostom, kjer je senca in zavetje pred dežjem.

Kakšen odnos imajo ljudje do tebe in tvoje glasbe?

Različen. Nekateri se ustavijo in me z veseljem opazujejo, mi vržejo nekaj denarja in se mi nasmehnejo, kdaj celo naglas pohvalijo, dvignejo palec, so pa seveda tudi taki, ki gredo mimo, kot da me sploh ni. Pri takih ne vem, kaj si mislijo o moji glasbi ... Zelo redko sicer se najdejo ljudje, ki me grdo pogledajo, odkimajo z glavo ali pa ljudje, ki jim že po očeh vidiš, da jim nekaj ni prav. Sam se osredotočam predvsem na zadovoljne obraze, za katere upam, da jih bo vedno več.

foto: Jean Nikolić

Koliko smo Slovenci radodarni?

Na splošno mislim, da smo Slovenci premalo radodarni. Vendar se trudim o tem ne premišljevati preveč. Ne igram zaradi denarja, ampak ker se pri tem neizmerno zabavam.

Kdaj taktiziraš? Je bolje imeti nekaj kovancev v košari ali je bolje imeti to prazno?

Ne bi rekel, da ravno taktiziram, ker ni moj namen, da ljudi »izropam«. Na začetku vedno vržem nekaj kovancev v kovček za kitaro. To sem videl pri večini uličnih glasbenikov, torej mora biti nekaj na tem (smeh).

Se ti dogaja, da si poslušalci zaželejo glasbeno željo?

Tudi to se mi včasih zgodi. Bolj kot Slovenci si kakšno pesem zaželejo tujci. Če pesem znam zaigrati, jim seveda z veseljem ustrezem, če ne, pa se jim opravičim.

Enkrat so do mene prišli trije Angleži in so si zaželeli pesem Jasona Mraza I'm Yours. Rekel sem jim, da znam pesem samo zaigrati, ampak na srečo so oni obladali besedilo. Na koncu sem jaz igral na kitaro, dva od trojice sta pela, en pa nas je snemal. Nasmeh na štirih obrazih ... Kako po takem dogodku ne bi bil srečen?!!!

Si kdaj razmišljal o avtorski glasbi?

O pisanju svoje glasbe sem že in še vedno razmišljam. Nekaj časa sem se trudil pisati svoje pesmi, vendar se mi zdi, da mi ni ravno uspelo. Morda pa še čakam tisti pravi navdih, s katerim bom lahko začel svojo glasbeno pot.

Kako razumevajoče so mestne oblasti do ulične umetnosti?

Mislim, da so zelo razumevajoče. Vsaj jaz nisem imel še nobenih problemov s tem, nihče mi ni še nikoli težil, da ne smem igrati.

Kakšna je tvoja življenska filozofija?

Počni tisto, kar te dela srečnega, in ne pusti drugim, da te pri tem ovirajo.

Si že slišal za časopis Kralji ulice, ga bereš?

Za ta časopis sem že večkrat slišal. Ko se sprehajam po centru Ljubljane, velikokrat vidim ljudi, ki ga prodajajo. Berem ga zelo redko, vendar verjamem, da je poln zanimivih člankov.

Imaš kakšne posebne želje v zvezi z glasbo za naprej?

Kot sem že omenil, bi zelo rad nadaljeval s pisanjem svojih pesmi in postal pri tem uspešen. Moja velika želja pa je tudi, da bi našel še kakšnega glasbenika ali več, da bi lahko skupaj igrali v bendu. Zato je spodaj moj kontakt, če je slučajno kdo zainteresiran in mu je všeč moja glasba. (Kontakt: jernejfrelih11@gmail.com)

Intervju pripravil Jean Nikolić

KAKO TANKA MEJA LOČI ŽIVLJENJE »NOTRI« IN »ZUNAJ«?

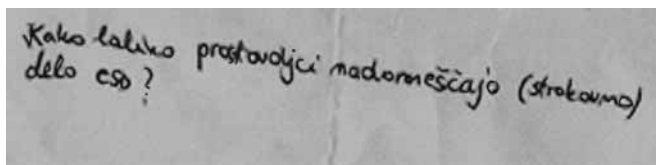
V ZPKZ Koper sem kot prostovoljka pri Društvu Ekvator šest mesecev izvajala individualno spremljanje zaprte osebe. Spremljanje je potekalo enkrat na teden po eno uro, v obliki pogovora, ki je zajemal različne tematike (npr. življenje v zaporu, kratkoročni in dolgoročni cilji, socialna mreža, aktualne družbene teme).

Vsakič, ko sem zaključila individualno spremljanje in stopila iz zidov zapora, se mi je zdelo, da sem v nekaj metrih prešla iz ene realnosti v drugo. Iz težkega, tesnobe in hladnega okolja sem prestopila na toplo, sveže, primorsko ozračje. Vsakič znova se mi je zdelo neverjetno, kako lahko jaz po eni uri pogovora z zaprto osebo stopim skozi vrata zapora in je to moja odločitev, moja izbira, moja svoboda.

Na drugi strani mize, za katero se pogovarjava, sedi nekdo, ki mu ta ena ura na teden pomeni enega izmed redkih stikov z zunanjim svetom, enega izmed redkih pogovorov o »vsakdanjih« stvareh zunaj zidov, ko pa se pogovor zaključi, se vedno znova vrne nazaj v rutinsko življenje za zapahi. Prihodnost na prostosti je za to osebo nekaj oddaljenega, mogoče tudi zastrašujočega, ker »tam zunaj« ne čakajo stanovanje, služba in bližnji ljudje. »Tam zunaj« je negotovost in iskanje. A je še nekaj, kar loči življenje »notri« in »zunaj« ... SVOBODA!

Mojca S.

Tudi v tej številki Kraljev odgovarjamo na vaša vprašanja, povezana z Slovenskimi zaporji. Če imate tudi vi vprašanja v zvezi z zaporji, nam pišite na e-mail: društvo.ekvator@gmail.com ali preko SMS-a na številko 040 120 015 in poskusili bomo čim bolj odgovoriti.

Prostovoljci, ki delujejo v zaporih, ne morejo strokovno nadomeščati dela, ki ga izvajajo centri za socialno delo. Slednji so namreč izvajalci javnih pooblastil, razpolagajo torej z »dovoljenjem«, usposobljenostjo in drugimi pogoji, da svoje storitve izvajajo v zaporih. Prostovoljci se delu centrov za socialno delo kljub temu lahko priključujejo in ga na nek način dopolnjujejo. Ena oblika tovrstnega dopolnjevanja je izvajanje svetovanja za zaprte osebe. Centri za socialno delo izvajajo storitve, ki so opisane v dokumentu z imenom: »Katalog javnih pooblastil, nalog po zakonu in storitev, ki jih izvajajo CSD«. V dolgi vrsti nalog, ki so tu našteje in jih centri izvajajo, najdemo tudi poglavje »Obravnava odraslih storilcev kaznivih dejanj«. V tem poglavju se pod rubriko »Obravnava med prestajanjem kazni zapora, po prestani kazni zapora in storilcev prekrškov« nahaja naloga svetovanje. Gre za svetovanje, ki ga izvajajo usposobljeni prostovoljni laični delavci pod vodstvom mentorja s centra za socialno delo, pri čemer sodelujejo s svetovalci, ki so zaposleni v zaporu. To svetovanje je namenjeno posredovanju pozitivnih izkušenj v medčloveških odnosih, zmanjševanju čustvenih obremenitev, nudenju čustvene opore ter ustvarjanju in krepitvi socialne mreže zaprte osebe. Na ta način lahko prostovoljec pomembno prispeva h kakovosti življenja osebe, ki prestaja kazen zapora.

Društvo Ekvator

Ekvator
društvo za raziskovanje izkušenj kazni zapora

019
KRALJEVI
ULICE

ZGODBA O ..., 23. DEL

Zakaj le Bližnji vzhod, Azija, Evropa, ko pa se da osvojiti ves svet? Kdo bi to vedel, a vem, da Don Pierino tega kljub visoki inteligenci ni najbolj dojel.

Istega leta 1989 so ga povabili še v Kanado, da bi tam odprl svetovalni center – seveda za odvisnike. Toda kdo sploh je odvisnik? Narkoman? Alkoholik? Nimfoman? Hazarder? Torej ... kdo je? V Kanadi morda hokejist? Ja in? Don Pierino je že na začetku svojega poslanstva izjavil, da Skupnost Srečanje ni namenjena le narkomanom, temveč odvisnikom vseh vrst.

In koliko je teh vrst? Toliko, kolikor je ljudi. Torej ... komuna je šola za vsakega zemljana, pa če se ima za še tako normalnega. Delal je naprej in vso svojo energijo vpletal v odvisnost. On sicer nikoli ni bil odvisnik. Ali pa je bil še večji. Ni bil na drogi, definitivno pa je bil deloholik.

Mater, to je res. Župnik nas je vse pripel nase, kot male otroke.

Taubi

NEKOČ SEM BIL FAVORIT, SEDAJ SEM V RIT!

GREGOR B. HANN

V uredništvu smo se odločili, da je napočil primeren čas, da bi rubriko Podpiram nadomestili z novo, predvsem ker se je »stara« že nekoliko izpela oziroma zvođenela. Kaj pa zdaj? Malce smo tuhtali, ampak ne predolgo. Kaj kmalu se je porodila ideja, da znane avtorje, pisce pobaramo o našem projektu, časopisu in konec koncev brezdomstvu nasploh, ob čemer nameravamo prepustiti besedo in odzive na pisanje tudi vam, bralkam in bralcem. Obstajal bo kotiček za izmenjavo mnenj in komentarje, zatoorej vljudno vabljeni k sodelovanju! Glede izbora avtorjev nameravamo biti nekoliko izbirični, vendar obenem seveda nepristranski. Naslov ostaja (skoraj) identičen, z naglasitvijo na drugi črki. Seveda sploh ni nujno, da avtorji dejansko podpirajo naš projekt. Za nas je pomembno, da o brezdomstvu, socialnih stiskah in morebitnih rešitvah vsaj razmislijo, izrazijo in imajo svoje mnenje.

V imenu uredništva MG

foto: Petra Bodlovč

Veliko je časopisov, ki jih preberem vsaj občasno in redko kupim. Kralje ulice so edini, kjer vsako številko kupim večkrat, po vsaj dvojni ceni, ni pa nujno, da ga tudi preberem. Odraščal sem v času, ko Kraljev ulice (revije) in kraljev ulice (izvajalcev) še ni bilo. Če se je kdo pojavil, se je kmalu prikazala tudi marica in notri milica. Ti dve dami sta ga odpeljali izpred naših oči. Nedvomno določen odstotek

prebivalstva hoče živeti na cesti, kar se mi je zdelo šokantno, ko sem spoznal prve take ljudi. Kot razlog so mi navajali, da cenijo svobodo. Na to sem se spomnil kako desetletje nazaj, ko sem vsak dan hodil preko istega parka in izročil nekaj drobiža vedno istemu Kralju. Pozdravila sva se in poklepetala. Nekega dne pa sem se vračal iz službe zaradi preobilice dela kasneje kot ponavadi in tisti dan je tudi on stal tam. »Ja, kako pa vi tukaj, še ob tej uri?« sem se začudil. »Veste,« je rekel, »dve uri je deževalo in moram zdaj potegniti.« Potem pa so mediji pričeli govoriti o krizi in nenadoma je postala obvezen del vsakega pogovora. Nekdo pojamra, da zamuja z nakupom novega iPhonea in mora dodati še »kriza, kriza!« Ljudje pač opazujemo svet iz svojega gledišča in veliko empatije rabimo za preklap v druge oči – ta nam more biti prirojena (kar približno 97 % prebivalstva je, vsaj zametek), ampak moramo jo pa razvijati s treningom in tu dostikrat zakrni.

In takoj, ko omenim jamranje, je treba povedati še nekaj – to je v naši kulturi način navezovanja stikov. Kot sem nekoč zapisal:

»Dediščina našega janzenizma je, predvsem pa najboljša možna drža tlačanov. Moramo jamrati, da ne bi Gospodar mislil, kako zadovoljni smo in nam naložil še več dela in še več davkov. Pisal sem tudi o raziskavi, ki so jo naredili študentje psihologije na ljubljanskih avtobusih mestnega prometa: 90 % pogovorov Slovenci začnemo s pritoževanjem in jamranjem. Skratka, tegobe so najboljši način za spoznavanje novih ljudi, zato o boleznih z neznanci klepetamo tudi v zdravniških čakalnicah – nekaj, na kar Angleži, recimo, ne bi nikoli pomislili.«

A z globalizacijo so delovna mesta odšla iz zahodnega sveta, plače tistih, ki službe še imajo, pa se glede na inflacijo manjšajo in tako dalje. V takih časih bogati postanejo še bogatejši in zaposlitev je le še način preživetja, ne pa tudi socialnega vzpona. Slovenski podatki pa so vedno slabši. Objavljeni so bili na straneh Kraljev ulice, zato jih ne bi ponavljal. Kajti prava revščina se je skrivala, dokler se je lahko. Kot sem zapisal leta 2010: »Ponosno povemo, da je večina prebivalcev lastnikov nepremičnin in nemiškim turistom kažemo nageljčke na

oknih. Prejšnji mesec je državni statistični urad objavil izsledke s terena in lani je tretjina gospodinjstev živela v stanovanjih, ki jim je puščala streha, so imeli vlažne stene, trhla tla ali okna. Torej tisto, česar se ne vidi – kar razloži nageljčke, ki bohotno zakrijejo razpadle okenske okvirje. V občinskem dokumentu berem: *Ob močnem potresu je bilo v Ljubljani poškodovanih vsega skupaj nekaj manj kot štiri petine objektov (78,87%).* Umar pa dodaja, da smo z nadpovprečnim deležem gospodinjstev, ki živijo v lastniških stanovanjih, ki pa so nadpovprečno slabo vzdrževana. Bojim se, da so ljudje že davno pred obnovo stanovanj začeli varčevati pri hrani in tiho tonejo v lakoto. V Sloveniji je beda tiha in skrita, umaknjena za zidove. Znana je le med sorodniki in znotraj socialnih mrež, ki pa jih revščina trga.«

Ker se skriva, dobimo tisto čudno dvojnost: v medijih preberemo naslov »290 tisoč ljudi ne zmore več plačevati položnic za osnovne življenjske stroške«, obenem pa so nakupovalni centri polni, da ljudje hodijo drug po drugem in jamrajo, da jih bolijo roke, ker morajo vlačiti dva nakupovalna vozička. Na Hrvaškem že zevajo prazne izložbe v nakupovalnih središčih, pri nas tega še ni – po statistikah za leto 2012 smo v Evropi na petem mestu po številu kvadratnih metrov nakupovalnih središč na prebivalca. Pred nami so le severne dežele, Avstrijo in Švico smo pustili za seboj.

In zdaj naj končno razložim, zakaj strahoma odprem Kralje ulice.

Zahodna civilizacija je vedno bolj individualizirana in potrošniška, zato so se možnosti socialne izključenosti zelo povečale.

Vedno več ljudi je nezaposlenih in v sredozemskih državah ponekod skoraj pol mladih. Niso na cestah le zato, ker pač živijo pri starših.

Visoka nezaposlenost je stalnica in to se ne bo spremenilo. Mediji z veseljem objavljajo novice o avtu, ki vozi sam. Bravo. Ampak če vozi sam, to pomeni, da je s poklicem šoferja konec. Dobrodošli med nezaposlene. In tako dalje.

Srednji sloj izginja. Ameriška glasbena industrija je objavila podatke, da sedemnajst izvajalcev pobere 70% denarja, kar ga ljudje namenijo za glasbo. Enako je povsod drugje. Samo nekaj pisateljev, samo nekaj programerjev, samo nekaj ... Skratka, svet je razpadel na nekaj zelo bogatih in množico daleč spodaj. Vmesnega, srednjega sloja ni več in ta družbi daje stabilnost.

V Sloveniji je nastal še dodaten oster prepad med starejšimi, ki imajo prebivališče in službe še iz socialističnih časov, in mlajšimi, ki delajo za minimalca, pa tudi če so doktorji.

In v takem svetu vzamem v roke Kralje ulice in berem izpovedi ljudi, ki so se znašli na cesti. Srce se mi trga ob tragedijah, vse prepogosto pa naletim na nesrečo, ki jo je človek povzročil sam sebi. Neznanci so mu potrkali na vrata in mu dali nekaj za podpisat. Seveda je podpisal in se znašel na cesti, ker je bila tisto darilna pogodba. Ali pa je podpisal nek list, ki mu ga je pomolil mimoidoči in je s tem ustanovil ne vem kakšno podjetje in ga sedaj lovi policija. Ali pa je šel sadit marihuano na dvorišče policijske postaje in se sedaj sprašuje, kako so ga odkrili. Itd. Namenoma si izmišljujem primere, ampak pri podobnih zgodbah pričem gristi časopis in renčati. Zakaj? Zakaj lahko v svetu, polnem trpljenja, nekdo povzroča trpljenje samemu sebi? Zato, ker so ga tako navadili starši? Ker je bil sprejet le, če je bil že doma žrtveni kozel? Zato, ker se je naučil, da edino tako dobi pozornost, usmiljenje, čustva? Ker so po lastni krivdi trpeli že njegovi starši in tudi sam ne zna drugače?

Odgovorov ne dobim, usta pa imam polna koščkov papirja. In potem pljuvam naokoli in naslednjič revijo le kupim in je raje ne odprem. Prosim, trpite le, če morate; ne organizirajte nesreče sami sebi. Hvala.

Miha Mazzini

foto: osebni arhiv

Pamflet:

**IMAM SVOJE MNENJE,
PA SE Z NJIM NE STRINJAM**

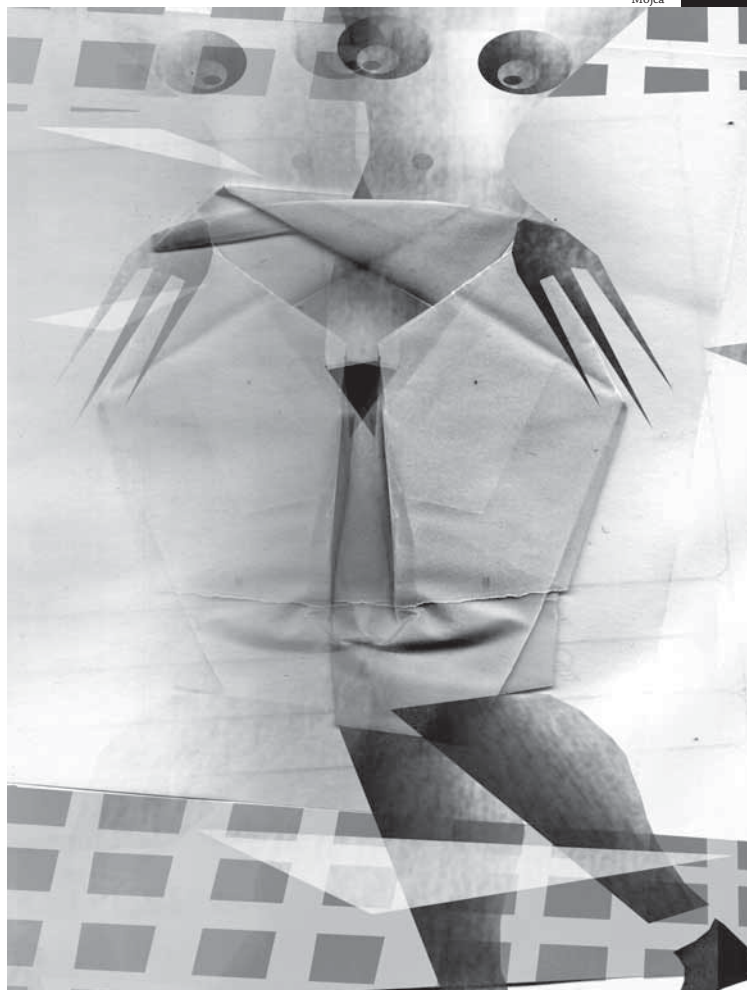
OTROKE NAJ BABA ŽIVI, SAJ JIH JE ONA RODILA

ROBOCOP PO SLOVENSKO

J. S. je v 70. letih živel v Ljubljani in učil švedščino. Bil je Wallenbergov heroj. Sodeloval je pri reševanju Judov v Budimpešti za časa 2. svetovne vojne. Neki šef, ki je delal (ampak dobesedno delal) ljudi v svinjaku v Škofji Loki, ga je predelal. Nabil mu je »šine«, vijake in drugo tako v ramo. Nekoč je šel J. S., ki je znal več kot 15 jezikov, mimo viške občine, šef in pomočniki so zavili partijsko zastavo, in vrgel kamen v občinsko okno. V hipu je bila tam »kibla«, pobrali so ga in ga napol slepega pripeljali v UPK Polje. Si mislite? J. S. je imel odlikovanje švedskega kralja in Izraela. Nato se je za njim izgubila vsaka sled. Pogrešan kot Wallenberg – švedski diplomat, ki je baje umrl v Moskvi v »Ljubljanki«. Take krivice bi morali zdaj, ko smo v zahodni sferi, popraviti. Lep prvi maj vam želim!!

Č. Clonsky

Mojca

Tanja San in Anastasia Om:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN

TRGA MI ODPIRAČE PODZEMNO IN KRADE TVOJE BARVE.
SPODBUJA PLASTELIN IN LIMA TVOJEGA IZDIHA KOŠČKE.
SKICIRA TVOJE ZASTAVE IN NAJIN BRUNCH V ALTER BARU.

NIKOLI NI POVPRASHALA ZA DOVOLJENJE.
NIKOLI POKAZALA MEDNOŽJA, DA PRECENILI BI POPUST
SPOZNANJA.
NIKOLI DOLOČILA KODO OD OD.

TISTI KIČ POZDRAVLJA ŠE DANES.
IŠČE VILICE NA KOŽI VSAKE 56 MIMOIDOČE.
IN STRMI SOBOTE.

JAZ PA SE LJUBIM S TABO IN POGANJAM KODO DO DO.

ANASTASIA OM

POGANJAJ KODO OD DO DO.
POGANJAJ MOJE IZDIHE BESED SKOZI LJUBEZEN.
ONA SPET ONA NEHOTE TATICA, OD! OD!?
ZAPORNICA OLD TIME KIČA, DO? DO?
KOT VSAKA 56 MIMO HODEČA, OD. OD?
UJETA V PLASTELIN BREZ IZHODA, DO. DO?
RAJE Z VILICO SKOZI KOŽO,
TAKO OSAMLJENO UJETA.
NADZEMNO SKICIRALI NJE BOVA MEDNOŽJE,
RAZPIRALI NJE KOLENA NEŽNO POČASI,
PLASTELIN OBLIKOVALI OD DO DO.
KODO SKRITEGA POLŽKA OD OD,
DOKLER NE ODKRIJEVA TIPALKI,
PRIPRAVLJENI SKUPAJ SE IGRATI DO DO,
RAZPADAJOČEGA KIČA, DO DO
OKROGLE VILICE IN SOBOTNEGA PETELINJEGA ZAJTRKA.
LAČNE BOMO!
UPAM, DA ALTER BAR CUKER SQUATA STREŽE
VEČERJE DO ZAJTRKA S POPUSTOM SPOZNANJA.

Kraljevi recenzor:

MESSERSCHMITT, PARTIBREJKERS, CVETLIČARNA, 24. 4. 2015

022
KRALJEVI
ULICE

Zahvaljujoč agenciji Antonov, one-man bendu Bojanu Rojku, sem bila priča zasedbe odra s strani Partibrejkersov. Ne bomo delali krivice predskupini Messerschmitt (dobro uigrani po petindvajsetih letih), kot se pogosto dogaja (tipično nevhvaležna vloga predskupin), predvsem zato, ker so ponudili pravi udarni rock, s komadom Route 66 vred. Potem se je začelo zares z njimi, ki imajo daljšo kilometrino, aprila 2012 so praznovali tridesetletnico delovanja. Z Ako si dovoljno luda (in v nadaljevanju ako si dovoljno hrabra, ako zaista postojiš ...), da sem prišla na koncert?? - vse od naštetega sicer zelo drži) so primerno ogreli občinstvo, nadaljevali so s To nije zemljotres (samo moje srce pokušava da kuca), čeprav se je zdelo, da je. Nočas u gradu se lahko dogaja kjer koli na zemeljski obli, pa so pogoji še vedno podobni (diktatura JRM-a proti proletariatu), ampak rezultat je vselej isto vprašanje: Gde si sad? (kdo ali kaj?), da gledam(o) u mrak?? Vselej so močnejši tlačili šibkejši in človek človeku ostaja volk. Povzemam seveda iz besedil. Ledeno doba,

kameno doba, gluvo doba (kakor vam ljubše) zveni kot prerokba, ali pa se le zgodovina tako neumorno bebavo ponavlja. In mi z njo. Kot vse kaže, se lahko samo še izklopiš in se na ta način – sicer latentno (kar vsekakor ni priporočljivo, razen če to ne zahteva golo preživetje) – upreš norosti. Nesporni hit večera je bil po pričakovanjih Kreni prema meni. Višek romantike je priznati, da nismo ne Julije ne Romei, ampak smo le nekaj slabega pojedli (v srbsčini zveni neprimerno bolje!). Obožujem humor na nivoju. Bilo je še mnogo tega, med drugim Ulični hodač in Lobotomija (v kombinaciji z monotonijo) ... Na kilometre razpoznaven, neumoren Canetov (Zoran Kostić) vokal in super prva kitara izkušenega mačka Antona (Nebojša Antonijević), ob čemer priznam, da niti kitarist današnje generacije niti basist nista zaostajala, še sploh pa si tega ni mogel privoščiti bobnar Darko Kurjak, ki se je po menjavi večih zasedb vrnil v matični bend. Eden boljših koncertov zadnje čase za ljubitelje rocka, pri čemer so bistvena

foto: MG

kakopak besedila. Hvala, Bojan, za fotko s Canetom, sicer pa sploh nismo bili to, kar navaja ime. :-)

Namesto sklepa dodajam še (njihovo) Molitev (Molitva): »Bože oprosti nam, pruži ruku i pomiluj nas, ovo je moja molitva, ne zaboravi nas ...« Bogovi bi morali biti ljudje ali obratno, ampak.... Zato pristanimo predvsem na: »Znojimo se, volimo se,« ali kot navajajo v nadaljevanju: »Bolje sit i gladan nego sit i glup ...« Prevod verjetno ni potreben.

MG

KOBROWSKY: NÉŽ'NA POEZIJA

Kobrowsky je naš star znanec. Moja predhodnica, prav tako urednica Kraljev, Katja G., je v našem cestnem časopisu navdušeno objavljala njegove pesmi, ki so kasneje izšle v (posrečeni) zbirki s še bolj posrečenim naslovom Najprej sem zaslišal prdenje. Zbirko je tudi ilustrirala. Družili smo se že po izidu v klubu Gajo daljnega leta 2010. Letos je izšla njegova druga zbirka z naslovom Néž'na poezija in kljub (moji) bojazni, da slog lahko zvođeni ali se izpoje, podobno kot zvezda repatica brez sledi utone nekje v veselju, se v konkretnem primeru to ni zgodilo.

Zakaj ne? Kobrowsky uporablja prepričljiv jezik, njegovo orodje pa je inteligentno in obenem skrajno precizno, pa tudi hudomušno predruženje jezika (morda tudi pomena?), s premišljeno uporabo ostrivcev, krativcev, apostrofov, presledkov in z neuporabo presledkov ... Ob tem lahko navedem anekdoto: ob pošiljanju njegove pesmi Strast živalska (pred objavo v prejšnji številki) v lekturo mi jo je naša lektorica »popravila« v celoti. Kajpada na slabše, a seveda slovnično pravilno :-). Vsebine njegovih pesmi se jasno izrisujejo v komičnih, a tudi (skrajno) resnih vložkih.

V Trubarjevi hiši literature sem se ob presenetljivo velikem številu prisotnih (literarne prireditve običajno pač niso ravno oblegane) udeležila predstavitev knjige ter pogovora z avtorjem in ilustratorico, ki jo je poimenoval kot »nežno sestro« Urško Kozak. Njene ilustracije v popolnosti dopolnjujejo vtis zbirke. Lahko smo si jih ogledali samostojno razobešene po stenah prostora THL. Po uradnem delu sva izvedla neuraden intervju in čeprav naju je priganjal čas, lahko rečem, da je bilo »kratko in sladko«.

To je tvoja druga zbirka, očitno ne odstopaš od koncepta?

V bistvu ne. Nabrale so se pesmi, ki sem jih pisal Neži, kopicil (zbiral) sem jih za priložnost obdarovanja ob njenem rojstnem dnevu. V petih letih se jih je nabralo vsaj štirideset. Z Urško sva se potem odločila, da jih ilustrira, vendar seveda ne vseh.

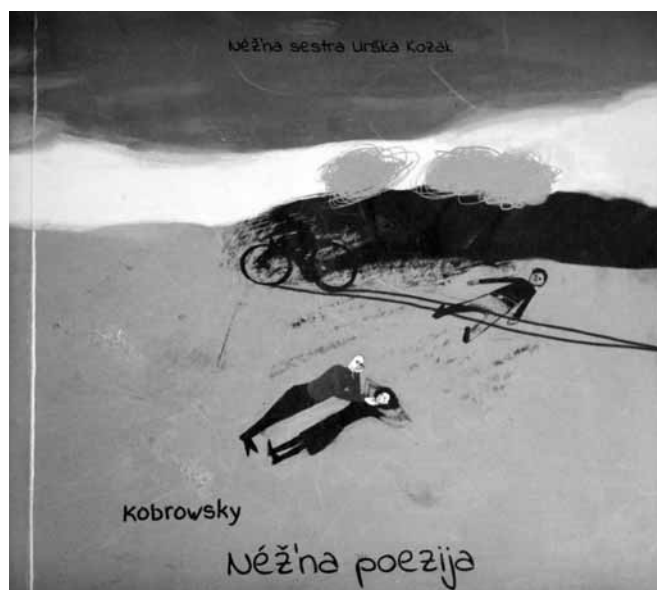

foto: MG

Kje črpaš navdih?

Prvič v življenju imam muzo. Lastništvo muze je zelo zahtevno. Manj sicer, kot če bi imel konja, a bolj, kot če bi imel papigo ali morskega prašička.

Literarni ali kak drug vzornik?

S pravim pomenom poezije sem se prvič srečal kot 15-letni mulc pod mentorstvom T. Šalamuna. Takrat sem spoznal, da je poezija mnogo več kot rimani verzi in klasične pesniške forme. Še imam neke zvezek, ki sem ga imel takrat s seboj na Ptuj, na festivalu mlade ustvarjalnosti 1995. Na zadnji platnici piše: »Beri: Ketteja, Jesiha, Zajca.« Priporočila sem ubogal, ob naslednjem obisku knjižnice se je seveda poleg znašel še Šalamun.

Morda bi rad sam kaj dodal?

Brez ilustracij v zbirki ne bi bilo takega učinka. Recimo, da so dodana vrednost ali nadgradnja, lahko tudi čisto samosvoja zgodba.

Življenjski moto?

Kdor molči, desetim odgovori.

Vprašanje, ki bi si ga sam zastavil, ker ti ga nihče ne?

(Kobrowsky molči). Zakaj me to ne preseneča? (op. avtorice)

Dodal bi še, da si Néž'no poezijo lahko kupite na www.nezna.si

Sama bi, kot bralka njegove poezije, namesto konca dodala samo še tole: Osvežujoče in predvsem spodbudno je videti in po možnosti dojeti, da romantika še ni izginila z dinovavri. Knjigo si boste morali vsemu navkljub prebrati sami.

MG

LAHKO NÓČLJU BÉZN

Memuči prebava, ničnegré ven,
Tisi spokójno utonila v sen.
Vspanju tebóžam, tezbujat nesméem,
Koprebudišse, dobim tvójo bjem.
Adota krat,
Grémšemalo srat.

023
KRALJI
ULICE

1000 IN EN IZUM, GOSPODARSKO RAZSTAVIŠČE, 20. 4. 2025

S plemenitim nagibom, da omogočim ogled ostalim zainteresiranim iz naših vrst, sem si ogledala razstavo, ki te dni domuje (in bo še vse do 2. 7.) na Gospodarskem razstavišču. Naj iskreno priznam, da to ni bila nikakršna žrtev, ampak neverjetno prijetno opravilo, ko je čas kar letel. In jaz s časom ali morda še bolje: v času. Že uvodni, 15-minutni film z Benom Kingsleyem je obetal dovolj, razstava sama pa je pričakovanjem zadostila v vseh ozirih. Ljudje na splošno (tak je - vsaj meni - nerazumljiv civilizacijski običaj) delamo določenim idejam, ljudem, rečem, gibanjem in zgodovinskim obdobjem nesporno krivico. Tako smo po obdobju mračnega srednjega veka kratko malo zanemarili islamski svet z naprednimi idejami in izumi in ga pustili izgubljenega v senci antike, renesanse in neprimerno bolj opevanih obdobjih. Razkošen vpogled v vesolje s pomočjo observatorijev in zanimivih, temu namenjenih priprav, zemljevidi, ura, pripomočki, ki so omogočali letenje (občasno se je sicer končalo z neslavnim padcem), anatomija in kirurški pripomočki, ki sicer nekoliko spominjajo na mučilne rekvizite, napredno znanje o zdravilstvu ... Pa gradbene tehnike, namakalni sistemi in vrtovi, črpalke, razkošne ornamentalne

tehnike ter tipične oblike cerkva, rozetna okna ... javna kopališča, da niti ne omenjam ladjevja, neprimerno razkošnejšega od Kolumbove flote. Napredni so bili celo na področju zdravja in sociale. Morda bi se morali enostavno prežarčiti v tisto obdobje, pa bi bili problemi eksistence rešeni ... Ni odveč poudariti pomena žensk, ki so se (sicer ne enakopravno, pa vendar vseeno) lahko uveljavile v tradicionalno moškem svetu s primerljivo dobrimi idejami in svojim intelektualnim delom.

Naj sklenem; utrgala sem si dve uri, pa bi si jih lahko mirne volje še dvakrat toliko in niti pod razno ne bi bilo preveč.

Razstavo si je vredno ogledati, če ne drugega, že zaradi risb in ilustracij samih, na razpolago pa so tudi videoposnetki, v katerih se igralci predstavijo kot izumitelji. Za nameček nam ponujajo nekatere (računalniško simulirane) igre različnih težavnostnih stopenj, ko ozvezdja umeščaš na zvezdnato nebo in še kaj. Vsega pač ne smem izdati. Navedeno pa naj vodi le k enemu sklepu: ogled je priporočljiv tako za odrasle kot otroke. Oziroma take po srcu.

MG

foto: MG

foto: MG

foto: osebni arhiv

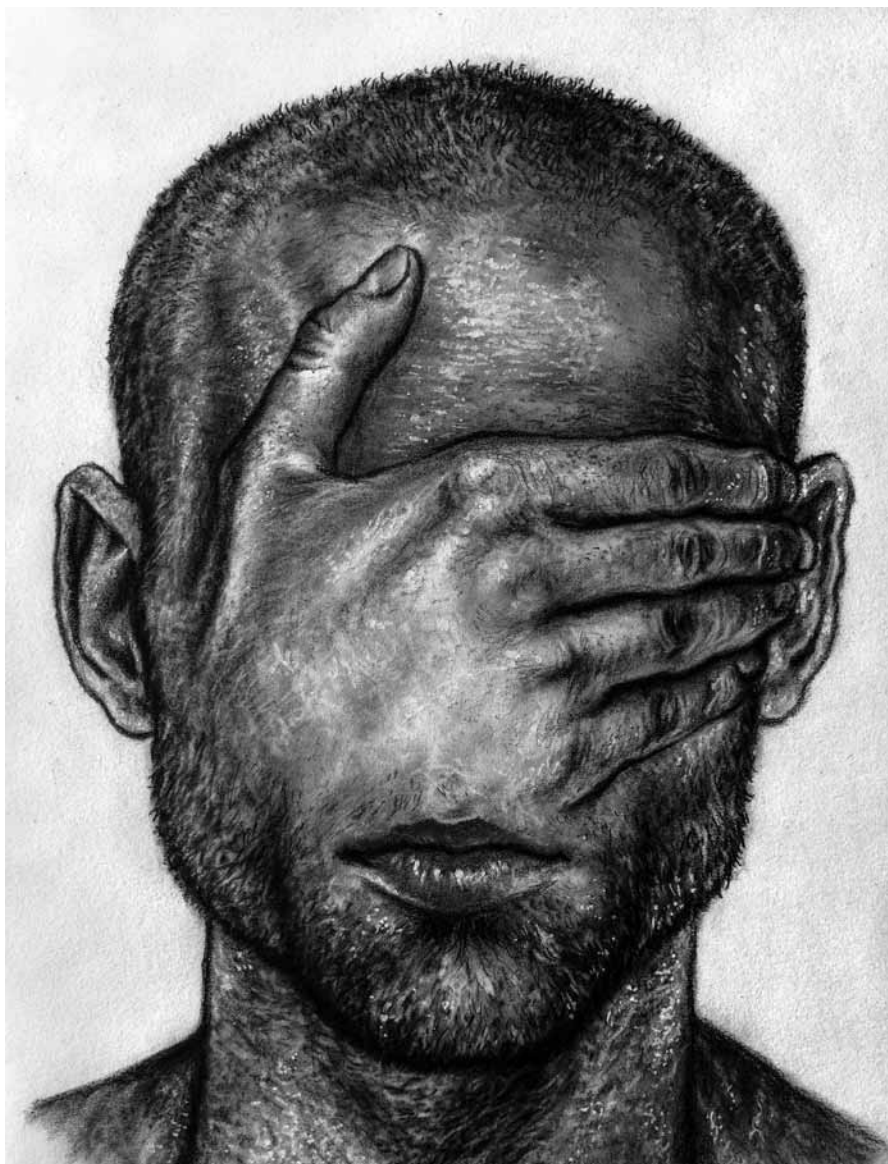
Izza rešetak:

Zuzanna G. Kraskova

PROSTOVOLJSKO DELO V ZAVODIH ZA PRESTAJANJE ZAPORNE KAZNI

024
KRALJI
ULICE

Prostovoljsko svetovalno delo v zavodih za prestajanje zaporne kazni za odrasle in za mladostnike je ena izmed oblik pomoči zaprtim osebam. Namen takšnega dela je, da študentje različnih smeri skušajo vzpostaviti zaupljiv stik z zaporniki in jim svetovati, predvsem na psihosocialnem področju. Izvajanje svetovalnega dela je, glede na pretekle praktične izkušnje prostovoljskih svetovalcev, učinkovito predvsem pri zapornikih z daljšo zaporno kaznijo. Tovrstno prostovoljsko svetovanje se izvaja praktično v vseh zavodih za prestajanje zaporne kazni za odrasle, kakor tudi za zaprte mladostnike; tak primer je Zavod za prestajanje mladostniške zaporne kazni Celje (ZPMZKZ Celje). Z namenom doseganja tesnega, zaupljivega stika med svetovalcem in svetovancem, morajo študentje-prostovoljci imeti ustrezne osebnostne značilnosti in kompetence, sicer do produktivnega, predvsem pa pristnega odnosa ne bo prišlo, prav tako ne do plodnega, kakovostnega rezultata, ki naj bi bil učinkovita pomoč zaprtim osebam v stiski. V stiski pa so domala vsi obsojenci, saj je soočanje z lastnim zločinom oz. kaznivim dejanjem, psihološko gledano, ena najtežjih samorefleksij, ki poteka preko zanikanja, obtoževanja, samoobtoževanja, opravičevanja do sprejemanja krivde in samoodpuščanja. Do slednjega lahko pride le v primeru, če obsojenec svetovalcu popolnoma zaupa. Odpustiti sebi je resnično najtežje in ni odvisno le od svetovanj ali psihosocialne podpore. Odpuščanje je proces in vanj je treba vložiti veliko psihičnega napora oz. to zahteva zmožnost soočanja s trenutkom kaznivega dogodka, podoživljanje, natančno in večkratno, kar brez dvoma sproža čustveno nelagodje in bolečino – zaradi napačnih miselnih vzorcev, ki se niso zgodili takrat, ko se je zgodil zločin, ampak so bazično ukoreninjeni v človeka,

Lea Artist Mihalič

ki je bil zaradi tega v duševni stiski. Po vsem tem obsojenec, ki je zaradi katarze vsekakor močnejši, lahko začne načrtovati srečanje z žrtvijo kaznivega dejanja ali njegovimi svojci in prositi odpuščanje. Če pa ne gre za kaznivo dejanje, v katerega so vpletene osebe, ampak denimo za materialne delikte, se mora zapornik ukvarjati predvsem s

svojo nagnjenostjo do kršenja zakonov oz. pravnega reda. Ne glede na to, za kakšno kaznivo dejanje gre, pri preprečevanju povratništva, ki se najpogosteje zgodi zaradi nerazjasnjenih psihičnih stanj ali površnega odnosa do zločina obsojenega, so prostovoljski svetovalci dragocena podpora in priložnost vsem zaprtim osebam.

foto: osebni arhiv

»Eho« iz totega konca:

Boštjan Cvetič

ČLOVEK ČLOVEKU ČLOVEK

Nahajamo se in živimo v nekem pravzaprav prekleto norem času in ritmu, ki nam ga diktirajo različni tako ali drugače priznani dirigenti ter solisti zelo različnih, recimo jim svojevrstnih glasbenih šol, akademij, konservatorijev. Nekateri med njimi so prav gotovo celo virtuozni na svojem področju, perfekcionisti svojega dela in posledično seveda tudi časa, v katerem obratujejo in celo ustvarjajo, predvsem pa se znajdejo mnogo bolje kot večina nas navadnih smrtnikov.

Tako smo vkalupljeni v čudno kemijsko zmes, ki zelo hitro menjava barve, od rdeče, črne, zelene, pa še kakšne, predvsem v odvisnosti, koliko in kako močno to – mnogokrat prečudovito gmoto (v smislu barv seveda, nikakor pa ne sestavin) – premešamo sami, po ustreznem navodilu medijsko srenje, še največkrat pa se premeša na dokaj specifičen način, torej v posledici različnih vetrov, ki prihajajo bodisi iz Evrope, Amerike, v zadnjih časih Kitajske ter še nekaterih držav, nekoč pregovorno celo tretjega sveta ali včasih t. i. neuvrščenih, kjer je gospodarska rast enormna.

Nekdo nam je svoj čas govoril o vlaku, kjer bi nam naj bili zagotovljeni vsaj zadnji vagoni, ali morda vsaj eden. Ne vem, če smo ta vlak zamudili ali smo na njem, se pa definitivno sp omnim svojih srednješolskih let in vsakodnevnih vožnje z avtobusom ter šoferja, ki je imel precej težko nogo, da nas je kljub sedenju na sedežu ter posledičnem lovljenju ravnotežja vseeno strahovito premetavalo sem ter tja, da smo se v vsakem ovinku počutili, kot da smo vozniki formule ter skupaj z njim ponirali levo in desno. Kot da smo na zadnjem sedežu hitrega cestnega motorja.

Point ni bil v nagibanju, ampak v dogodku, ki se je pripetil, ko je starejša potnica v avtobusu povprašala šoferja, če misli, da vozi krompir. No, stric šofer ni ob vprašanju niti skomignil, z rameni ali obrvmi, ne kako drugače gestikuliral s katerim koli delom telesa, ampak ledeno mirno odgovoril: »Ne gospa, vozim gnoj za krompir.«

Zgodba ima sicer brado dolgo trideset let, se pa jo da v marsičem prenesti v današnji dan.

Pravzaprav so nam neki čudni strici in tete kar ugrabili državo, in zato ni čudno, da ni pripadnosti, domoljubja, niti vrednot, pravzaprav ni več nič slovenskega, razen na tistih treh predstavah politične elite ob praznikih (ki večinoma niso dela prosti dnevi), ko je glavni fil rouge, kdo bo govornik, čeprav bi se bilo morda bolj smiselno vprašati, kaj bo kdo povedal. To je že druga zgodba. Občutek imam, kot da se svojega porekla bojimo v vseh segmentih, od šole naprej, pa do gospodarstva ter proizvodov, artiklov in ne nazadnje imen firm.

Ob reklu »I feel Slovenia« se samo nečimrno nasmehnem in spomnim na mojega »Slovenija, moja dežela!«. Neprekosljivo in neprecenljivo, a to so le spomini, kot spomini na vse vožnje, ki smo jih bili in smo jih deležni v življenju, ki ga živimo.

Kot velik sladkosned obožujem čokolade in redno kupujem hrano za dušo in obenem protistresno gorivo. Ob tem mnogokrat pogledam, kako bližnje nam države, sosedje, vendarle znajo in zmorejo tudi na ta način (s transparentno izraženim poreklom izdelka) držati primerno visok nivo ter ceniti lastno gospodarstvo, izdelke in nas tem tudi državo, pripadnost in vse pozitivne attribute...

Seveda težko sodim, kako zadeva funkcionira pri njih, a navzven imajo kaj pokazati ... Nas pa, kot da je sram!?

Filozofske teme pravzaprav, a že pridih zdrave kmečke logike, ki jo v vsakdanjem življenju pogosto pogrešam, bi bil več kot odrešilen. Kot velik sanjač, (z leti si bo sicer treba priznati, da tudi utopist), vseeno pogrešam v prakso prekrizalizirano reklo človek človeku človek, ki naj bi se izkazovalo pogumno, odprto in brez fig v žepu na eni strani ter na drugi strani z konkludentnimi dejanji. Zaenkrat so to sanje, v največji meri utopične, vendar morda nekoč vendarle, če še bo slovenska beseda obsta(ja)la in bo Slovenec stopal po svoji, slovenski zemlji postanejo naša realnost!?

025
KRALJI
ULICE

fot

LJUDSKA KUHNA - SIROVI KOLAČKI

Sestavine (za dve osebi):

280 g moke
300 g navadnega jogurta
1 jajce
50 g masla
40 g svežega drobnjaka
30 g dimljenega sira
2 žlički pecilnega praška
1 žlica olja za namastitev
1 lonček kisle smetane

Priprava:

Pekač za 12 malih ali 6 velikih kolačkov namastimo z oljem. Pečico ogrejemo na 200 stopinj (ventilacijsko na 160). V skledi zmešamo moko, pecilni prašek, dodamo nariban sir in drobnjak ter premešamo. V drugi posodi razžvrkljamo jajce, jogurt in stopljeno maslo in vmešamo v testo, da bo še rahlo grudičasto. Testo nadevamo v modelčke in kolačke pečemo 20 minut, da postanejo zlato rjavi. Postrežemo še tople in po želji nadevamo s kisló smetano. Dober tek!

foto: osebni arhiv

Tina Koren

PODPIRAM!

Prodajalec Mirko Petek je o sebi povedal:

»Sem Mirko Petek in že dve leti in pol prodajam ulični časopis Kralji ulice. Moja stalna lokacija je Prešernov trg. Tam imam veliko »frendov«, ki mi delajo družbo pri prodaji. Mirko, ki je danes kupil časopis pri meni nas večkrat obišče in je moja stalna stranka.«

Kupec Mirko je o časopisu in prodajalcu povedal:

»Mirko je moj najboljši prodajalec, pa še moj soimenjak, velikokrat se ustavim na Prešercu in pokramljam s tole pestro družčino. Dobro poznam časopis Kralji ulice, saj je najboljši od vseh.«

Pripravila Klavdija Krapež

foto: Klavdija Krapež

026
KRALJI
ULICE

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

04. 03.>> Pozdravljeni, časopis nabavim v Medvodah – Mercator – ali v Dravljah – Hofer. Prodajalca sta zelo prijazna, časopis pa zanimiv, vreden branja in denarja. LP, Aleksander U.

11. 04.>> 516 (Martin Mole – op. uredništva), urejen in prijazen prodajalec, ki pred garažo Cankarjevega doma vsakemu zaželi dober večer!

12. 04.>> Zelo me veseli, da je prodajalec št. 59 (Armin Šabič – op. uredništva) zelo prijazen in kulturn.

15. 04.>> Kdo: Robert (Vangoš – op. uredništva), št. 143 Kje: podhod pr NLB, TR2 Kdaj: ob 14. uri

Robert je miren in nevsiljiv, urejen in priseben. Dobro zna obrazložiti namen in delovanje KU, opisati svojo vlogo in izkušnje s projektom. Zame si takšni prodajalci zaslužijo celoten izkupiček od prodaje in ne zgolj polovice. Širijo in utrjujejo namreč dober glas časopisa, kar je neprecenljivo. Staš iz LJ

17. 04.>> Kdaj je odplul z jutrom in rutko okoli vratu Tomi, Tomislav Gruden? Od njega sem kupila prve Kralje ulice, prvo številko, še danes jih kupujem in jokam v duši, ker je odšel dober in ljubeč prijatelj. Imel je svoj izvir, skrit zaklad pod Rožnikom, kotiček, kamor je največkrat prihajal sam samo sedet, včasih z menoj. Takrat je bil ponovno brezskrben otrok, ki je imel še vse svoje sanje pred seboj, ni jokal kot polž brez hišice. Ni žalostno kot Mali princ zrl v sončni zahod, bil je živ. Imel je vizijo, za katero ta svet še ni zrel. Zdaj ga pozdravljam še zadnjič, prepozna za objem, zato misel, potuj, od tu pa do večnosti. Se srečava, Ajda

17. 04.>> Ko na poti iz službe skočim po kakšno malenkost v Spar, ne morem mimo prodajalke št. 36. Preprosto dekle z nasmehom v očeh. Želim ji vse dobro, predvsem pa, da bi našla svoj dom. Objem, Katja

20. 04.>> Pozdravljeni, g. Silvo (Skrbinšek, št. 261 – op. uredništva) je dejansko kralj kraljev. Je prijazen, skromen in spoštljiv. Lahko ste ponosni, da je del Vaše ekipe. Želim mu veliko sreče v življenju in tudi vsem ostalim Kraljem.

03. 05.>> Zdravo! Pohvalil bi prodajalca s št. 497 (Željko Malinič – op. uredništva) pred Hoferjem v Šentvidu. Nazadnje, ko smo se srečali, je crkljal našega maltežana, da je lažje počakal na nas, seveda sem kupil tudi Kralje ulice, ki jih najraje kupim pri njemu. LP, Petar

04. 05.>> Hvala za lep pozdrav in nasmeh, prodajalec št. 55! Pa seveda za časopis, ki mi je krajšal čas na poti do Maribora. LP, Maruša

05. 05.>> HOFER, Cesta na Brdo. Kje je Luka? Lep pozdrav, Franci

07. 05.>> Pozdravljeni! Pred časom sem od vašega prodajalca kupila Kralje ulice. To sem želela narediti že kar nekaj časa, ker me je zanimala vsebina. Vse avtorje moram pohvaliti, ker si kljub svojim navadno žalostnim življenjskim zgodbam vzamejo čas in del svojih misli in zgodb delijo z »navadnimi smrtniki«. Želim vam uspešno pisanje in prodajanje še naprej ter obilo poguma. Pozdrav, Vesna

07. 05.>> Mercator na Bavarcu in prisrčen gospod z očali prodaja Kralje ulice (Sirius Hadi – op. uredništva). Zmeraj vzamem enega, ker je gospod res prijazen in mi, kadar ga vidim, polepša še tako težak in naporen delovni dan. Samo nasmeh je dovolj za čudeže. :-) LP, Neva (vedno hitim), in vse dobro do naslednjic

07. 05.>> Živijo, rada bi pohvalila prodajalca št. 472, ki mi je na urejen in spoštljiv način prodal časopis. Prav polepšal mi je dan! Zaradi takšnih prodajalcev se že veselim naslednje številke. Lep pozdrav, Petra

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK

PROTESTI V BEOGRADU SE NADALJUJEJO...

TOKRAT PROTI PODPISOVANJU SPORNEGA
DOGOVORA V ZVEZI S PROJEKTOM BEOGRAD
NA VODI

foto: Miloš Stosić

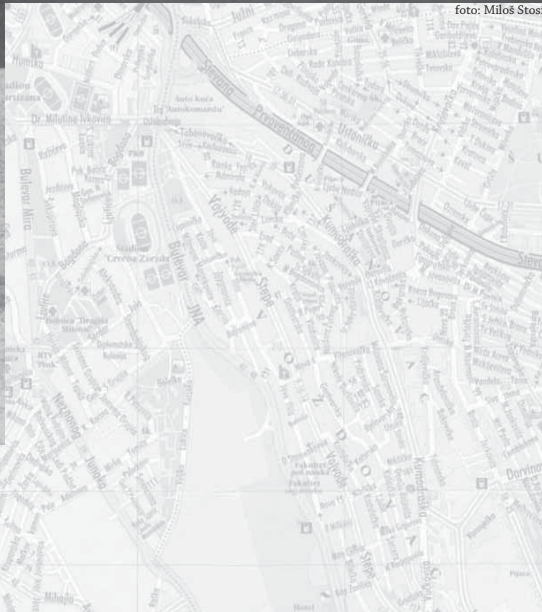
foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave, predavanja

KAJ: Svetlobna gverila 2015: V temi
KJE: Galerija Vžigalica, Trg francoske revolucije 7, LJ
KDAJ: od 27. 5. do 26. 6.

KAJ: Primeri smeha v umetnosti, skupinska razstava
KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, LJ
KDAJ: od 16. 4. do 7. 6.

KAJ: Hommage à Malevič – 100 let črnega kvadrata
KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, LJ
KDAJ: od 25. 6. do 6. 9.

KAJ: Minna Henriksson in Sezgin Boynik, samostojna razstava
KJE: Kulturni center Tobačna 001, Tobačna ulica 1, LJ
KDAJ: od 14. 5. do 10. 6.

KAJ: Arheologija od blizu, izkušnje muzejskega arheologa
Martina Horvata s terenov v Ljubljani od leta 1988 do danes,
predavanje o izkopavanjih na Krojaški ulici, 2011–2012
KJE: Mestni muzej Ljubljana, Gosposka ulica 15, LJ
KDAJ: 16. 6. ob 18.00

KAJ: Jiři Bezlej: Risbe in kipi
KJE: Bežigradska galerija 1, Dunajska 31, LJ
KDAJ: od 20. 5. do 27. 6.

KAJ: Melita Vovk: Risbe, slike in grafike
KJE: Bežigradska galerija 2, Vodovodna 3, LJ
KDAJ: od 13. 5. do 27. 6.

KAJ: Poletna muzejska noč
KJE: Ljubljana (http://www.mgml.si/media/napovednik.18.maj.a4_tisk.pdf)
KDAJ: 20. 6.

KAJ: Strokovno predavanje Trije principi: Preprosta pot do življenja, kakršnega želite – Romana Đekić
KJE: Knjižnica Šiška, Trg komandanta Staneta 8, 1. nadstropje, LJ
KDAJ: 5. 6. ob 18.00

Literarni večeri, predstavitev knjig

KAJ: Literarni pogovor z avtoricama »Predpoletni« literarni večer – Meta Osredkar, Tina Mlakar Grandošek, vodi Erika Marolt
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana, LJ
KDAJ: 10. 6. ob 18.30

KAJ: Literarni večer Zgodbe iz Amazonije – Skupina POTA Bolivija 2015
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 6, dvorana, LJ
KDAJ: 12. 6. ob 18.00

Razno

KAJ: Koncert Country blues soiree – Alejandro Quintana
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana, LJ
KDAJ: 11. 6. ob 19.30

KAJ: Slavnostni dogodek avanTura ob desetih kraljevskih letih
KJE: Stražarnica in ploščad SEM-a
KDAJ: 8. 6. ob 17.00 dalje (predvidoma do 20.00)

KAJ: Domoznanski filmski večer Ljubljana v gibljivih slikah: Trnovske »solatarce«
KJE: Slovanska knjižnica, Einspielerjeva 1, dvorana, LJ
KDAJ: 16. 6. ob 19.00

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov: urednistvo@kraljiulice.org.

IN MEMORIAM EDIN HADŽIPAŠIĆ

Vedno je bilo divje in zabavno življenje, vendar je bil to prelep dan za smrt. Odšel si prekmalu.

Sašo

foto: Nada Žgank

OGLASNA DESKA

Ptički žvrgolijo, v trgovinico na Poljanski 14 si želijo. Naj popeljejo tudi vas, da ne bo vam dolgčas. Pri nas lepe stvari dobite, da sehe in druge razveselite. Vabi vas Posredovalnica rabljenih predmetov Stara roba, nova raba.

Potreboval bi manjši hladilnik za v sobo. Zanj sem pripravljen plačati nekaj malega. Pokličite: Andrej, 051 868 576.

Bliža se čas spomladanskih opravil. Če kdo potrebuje preštihan, urejen vrt, grabljenje listja, morda košnjo travę ali opravilo, vezano na motorko (imam svojo), ni ovir. In še: pospravljanje kleti, stanovanja, prenašanje in pomoč pri selitvi, za to sem pravi naslov – Tadej: 051 730 890. Na razpolago sem vsak dan, tudi med vikendom.

Izvajamo selitve, praznenje stanovanj, podstrešij, kleti ipd. Nudimo tudi pomoč na domu. Tel.: 070 488 779, Klavdija

Udeleženci glasbene delavnice in delavnice izdelovanja instrumentov iz recikliranih materialov so pod vodstvom mentorja Iztoka Korena izdali CD z naslovom Ulične žvrgoljivosti. Naročila zanj sprejemamo preko e-pošte: urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, CD pa je možno kupiti tudi pri naših prodajalcih. Cena znaša 2 €.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsako sredo od 15h - 17h v Športni center Bežigrad (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Ponosno obveščamo kupce revije in vse morebitne interesente, da je izšla zbirka pesmi, aforizmov, šal, grafitov in nadoglasov, imenovana Tlakovanke (po ceni 4 €).

Sprejemamo naročila preko mejla urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, dostopna pa je tudi pri naših prodajalcih. Vabljeni k nakupu!

029
KRALJI
ULICE

POPOLNOMA SVEŽE NAPACANA NOVA GRAFITARSKA IN STREET ART RUBRIKA »Z GLAVO V ZID«

Grafiterji

Naj živi umetnost, naj živi svoboda izražanja vse do točke, ko ne mečemo udarcev pod kolena. Naj živijo tihi in nekričeči ljudje, ki se preprosto bolje izražajo s sliko, ker ta pove več kot tisoč dobro oblikovanih stavkov. Povedo več, kot so zmožni povedati politiki v celem letu. Sami po sebi so včasih tudi grafiti politično sporočilni, celo rasistično nastrojeni. In seveda družbeno kritični. A to je glas sten, glas ulice, predvsem pa glas enega ali več avtorjev. Težko si predstavljam, da bi lahko živel v mestu, ki nima grafitov in ki mu je ta kulturna, a lepa norost nekaj povsem tujega. V grafitih je čutiti ljudi, čutiti delo, čutiti to, da se je za to, da tako dobro in dodelano izgledajo, nekdo zares potrudil. Je nekaj, kar je tako naravno in samoumevno, če si ravno odraščal v mestu, v katerem grafiti živijo in se po nekaterih predelih znova in znova pojavljajo novi in novi grafiti. Tukaj ni demokracije, je pa samopotrpežljivost, da ga lahko rišeš tako dolgo, dokler te nekdo ne začne preganjati, v imenu tega ali onega – ali

foto: Žigažaga

tistega, na kar se zgovarjamo Slovenci, in sicer zakon. Pustite nas pri miru. Nekateri pač zajebejo lajf z iglo, drugi se zapijejo, tretji so deloholiki, četri ljubijo mir. Eni so glasbeniki, drugi igralci, tretji spet ne vem več kakšni friki. Vem le, da ni razlik, kadar človek nekaj počne z vso svojo strastjo. In kaj je v resnici tako narobe, da jebena

oblast, se opravičujem, diktatura, preganja grafitarstvo? Mar res nimajo pametnejšega dela, kot da jemljejo ljudem svobodo do izražanja umetniške strasti? Svoboda mora biti za rešetkami politikov, ne pa umetnikov.

Žigažaga

Davor Marovt

MAGIČNI LIK

pripravil: Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) Muslimanski naziv za boga,
- (2) naziv lika, ki ga je odigrala igralka hrvaškega porekla Doris Pinčić,
- (3) židovsko moško ime,
- (4) priimek dolgoletnega in dolgočasnega sodelavca Kraljev ulice Gregorja (B).

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

MAGIČNI LIK

pripravila: Helena Koren

Vodoravno in navpično:

- (1) Bivša slovenska pevka Cvetežar,
- (2) TV napovedovalka Batista Štader z dodano črko A,
- (3) polopica z Madagaskarja,
- (4) ruski bič spleten iz več jermenov,
- (5) gl. mesto kantona Aargau (Švica).

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

Šale

Grozilna pisma

Dva klošarja sedita na klopici v parku in se pogovarjata. Eden od njiju reče: »Začel sem dobivati grozilna pisma!«
 Drugi odgovori: »Prijavi policiji!«
 »Se ne izplača, gre za pisma z davčne uprave.«

Gregor B. Hann

Pero: »A je to prav? Toliko novih stanovanj, jaz pa še zmerom živim v baraci!«
 Janez: »Ni prav! Reče se v baraki!«

Zmajček

»Dragi,« reče ona po poroki. »Zdaj me lahko poljubiš tam, kjer me ni še nihče.«
 »In kje je to, draga?« se pozanima Jože. »Na Havajih.«

Zmajček

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjena magična lika pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, Tlakovanke (zbirka pesmi, aforizmov, šal, grafitov in nadoglasov), stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« - izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Katjuša Gabrijelčič iz Izole, Neva Pinter iz Miklavža, Marinka Ivančič iz Rakeka, Antonija Vojvoda iz Ljubljane, Anton Cerar iz Domžal in Marko Breznik iz Maribora.

MIRJAM IN NEJC

Z Nejcem sva vskočila, ker naročenih kandidatov ni bilo na spregled, občasna praksa. Ni bilo neprijetno, čeprav dolgotrajno, zlasti iskanje primerne ozadja.